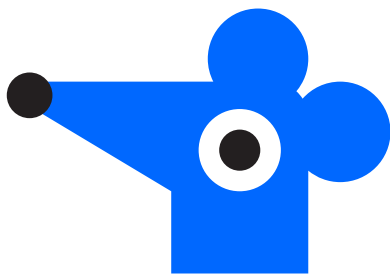

**POVEȘTILE LITTLELIT
- ÎN OGLINDĂ**

12+**LITTLE
LIT.****7+****LITTLE
LIT.****10+****LITTLE
LIT.****5+****LITTLE
LIT.**

Oglinda este o fereastră prin care privim sau o ușă prin care pășim într-o altă dimensiune, este o ramă și un portal, e luciul care ne întoarce fragmente din realitate sau imagini deformate. Oglinda ne spune adevărul sau ne minte. Ne încântă sau ne enervează. Mai mereu ne pune pe gânduri și ne face curioși.

Ce și cât pricepem din imaginea pe care oglinda ne-o întoarce? Ce se întâmplă atunci când nu mai avem oglinzi în care să ne reflectăm? Dar atunci când descoperim că cel/cea de dincolo de oglindă este altcineva?

„Oglinda” a fost provocarea aruncată scriitorilor români și străini de a concepe o poveste. Nu ne-am dorit un format anume și nici nu am dat indicații constrângătoare. Oglinda a fost doar pretextul. Cum veți vedea, ea a devenit un personaj, o cale spre ceva sau doar o metaforă, o cheie de lectură.

Antologia „În Oglindă”, realizată în cadrul LittleLIT–Întâlnirile De Basm, a devenit un spațiu de întâlnire, de privire ochi în ochi. Un teritoriu în care scriitorii au pășit peste punți de cuvinte, au sărit peste virgule și puncte, s-au odihnit pe semne de întrebare și au născut povești în care voi, cititorii, vă puteți regăsi... sau nu.

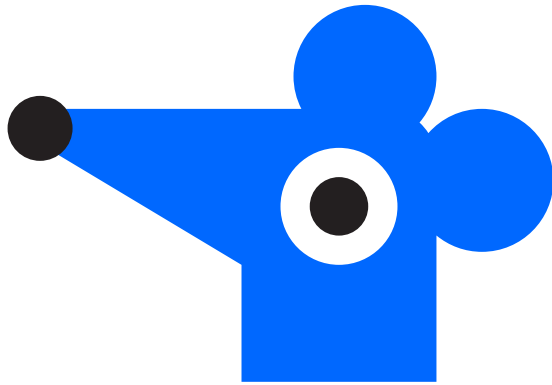
Călătorind în limbile „celorlalți”, scriitorii cuprinși în această antologie au explorat alte spații lingvistice, cu pericole și încercări, și au ajuns să se cunoască mai bine, să afle mai multe despre meșteșugul scrisului.

Ce a ieșit din această aventură? Veți afla doar dacă pășiți „În Oglindă”.

Echipa De Basm

12+

12+

**LITTLE
LIT.**

Marți, oamenii sunt sparți

Alex Moldovan

■

Eric era un ciudat. Lui nu-i plăcea să alerge.

Asta n-ar fi fost neapărat ceva rău în sine. Problema era că în orașul acela copiii, fără excepție, nu se opreau nicicând din alergat.

Dimineța, de îndată ce se trezeau, alergau la baie să se spele...

...și alergau în timp ce-și luau micul dejun și se îmbrăcau pentru școală.

Alergau când ieșeau din casă...

...și nu stăteau locului o clipă în timpul orelor, ceea ce dădea naștere la probleme ușor de intuit și greu de rezolvat.

Alergau la petreceri, când mergeau la film, la teatru sau la cofetărie...

...și alergau, desigur, când se jucau.

Noaptea, ei visau că aleargă.

Lui Eric, pe de altă parte, îi plăcea să se plimbe...

Să citească...

Să culeagă flori...

Să asculte muzică...

Să studieze electricitatea, fuziunea nucleară și găurile negre din Univers...

Și chiar să gătească sau să tricoteze.

Orice, numai să nu alerge.

Nu-i vorba, mai alerga și el din când în când. Dar nu de plăcere, ca restul colegilor, ci numai de nevoie sau ca să scape de gura celorlalți: la orele de educație fizică, ca să prindă autobuzul sau când se juca cu ceilalți copii.

Toți cei care-l cunoșteau erau convinși că Eric era doar un leneș fără pereche sau un răsfățat și încercau să-l aducă pe drumul cel bun. Nici pomeneală. Problema lui nu era că nu putea să alerge. Problema lui era că nu

înțelegea și pace de ce trebuia neapărat să alerge.

Și-a luat la întrebări părinții și profesorii. A petrecut săptămâni întregi pe net încercând să afle dacă mai erau și alții care sufereau din aceeași pricină. A stat de vorbă cu o grămadă de prieteni și necunoscuți pentru a-și da seama de ce era mai bine să alergi decât să mergi sau pur și simplu să stai. „Hm, nu m-am gândit niciodată la asta.”

„Eu așa am învățat.”

„Glumești, nu-i așa?”

„Doar un prost ar pune o asemenea întrebare.”

„Așa a fost dintotdeauna.”

„Taci și aleargă acolo!”

Niciun răspuns nu l-a convins. Ba dimpotrivă.

Situația devenea tot mai apăsătoare odată cu trecerea vremii.

„De ce nu poți fi și tu ca restul copiilor?” îl întrebau părinții. „De ce vrei să ne superi?”

„De ce nu poți fi și tu ca restul copiilor?” îl certau profesorii. „De ce vrei să ne superi?”

„De ce nu poți fi și tu ca restul copiilor?” îl necăjeau și colegii. „De ce vrei să ne superi?”

Chestia era că Eric nu voia să supere pe nimeni. Era un puști de treabă căruia i-ar fi plăcut din tot sufletul ca situația neplăcută în care se afla să se rezolve cumva și toată lumea să fie fericită. Mai ales că se descurca onorabil cu școala și nu-i convenea să fie tratat ca un paria pentru o vină pe care nici măcar n-o pricepea.

Atunci și-a dat seama că trebuie să facă ceva.

Într-o dimineață – se știe sigur era o marți, ziua când oamenii sunt spărți – Eric a refuzat cu totul să mai alerge. Dar nu numai că n-a mai alergat, ci a ținut să le comunice asta tuturor celor pe care-i întâlnea în cale.

Așa că autobuzul a plecat din stație fără el, deși l-ar fi putut prinde doar grăbind puțin pasul.

La ora de educație fizică a rămas pe margine, cu brațele încrucișate, în timp ce restul colegilor se fugăreau pe terenul de sport.

În pauză, în loc să joace leapșa, s-a așezat pe o bancă cu o carte în mână și, spre stupefarea celor din jur, a rămas acolo nemișcat, citind de parcă n-ar fi avut nicio grijă-n lume. Parcă pentru a-i întărâta și mai mult, nu stătea nici măcar pe telefon, ceea ce-i dădea un aer de-a dreptul sinistru.

S-au pus imediat pariuri cât timp va rezista. O zi? Două? Trei? Nimeni nu-și dădea seama ce măsuri urmau să se ia împotriva lui și de către cine. Avea să fie exmatriculat? Trimis la medic? Vaccinat? Băgat în carantină?

Ce a urmat a luat prin surprindere pe toată lumea. Pentru că nu s-a întâmplat absolut nimic! Asta aproape că era mai înspăimântător decât orice pedeapsă care le-ar fi putut trece prin cap.

Apoi a început cirul.

Primul a fost Marian, colegul lui de bancă. Acesta s-a oprit brusc din fugă și a mărturisit în fața clasei că de multe ori s-a întâmplat să stea... pe ascuns. Un oftat de ușurare s-a auzit printre copii.

A urmat Barbu, roșu la față de emoție, care le-a spus că alergatul îl obosea peste măsură, dar că-i fusese rușine de ceilalți să se oprească.

Adița, tociara clasei, a declarat pe un ton înțepat că ea una s-a săturat până peste cap să transpire întruna ca un cal de povară și că poate – poate! – o să alerge când are chef, iar fratele ei, Aurel, a recunoscut că au fost nu puține nopți în care a visat nu că aleargă, ci... că doarme!

Așa ceva ar fi fost de neimaginat cu numai o săptămână în urmă. Vocile celor care nu mai voiau să-și petreacă zilele alergând s-au înmulțit și, în scurt timp, puteai vedea oriunde copii mergând normal, fără să se grăbească. Nimeni nu-și mai amintea cine și când începuse moda aceea obositoare de care se molipsiseră cu toții.

Mai exista un lucru pe care copiii din orașul acela îl făceau de când lumea și pământul.

Mâncau clătite cu dulceață la micul dejun.

A doua zi dimineața – era într-o miercuri, cea mai lungă zi a săptămânii – un copil a refuzat să mai mănânce clătite.

12+

Am Dienstag liegen die Leute flach

Alex Moldovan

Traducere în limba germană: Georg Aesch

Eric war schon seltsam. Er rannte nicht gern.

Das wäre an sich gar nicht so schlimm gewesen. Das Problem war nur, dass die Kinder in jener Stadt ausnahmslos rannten und rannten, in einem fort.

Morgens rannten sie, sobald sie wach waren, zum Waschen ins Bad ...

... und rannten während des Frühstücks und während sie sich für die Schule anzogen.

Sie rannten aus dem Haus hinaus ...

... und standen während der Unterrichtsstunden keinen Augenblick still, was zu Problemen führte, die leicht zu erahnen und schwer zu lösen sind.

Sie rannten zu Feiern, ins Kino, ins Theater oder in die Konditorei ...

... und rannten natürlich, wenn sie spielten.

Nachts träumten sie, wie sie rannten.

Eric wiederum ging gern spazieren ...

Las gern ...

Pflückte gern Blumen ...

Hörte gern Musik ...

Lernte gern etwas über Elektrizität, Kernfusion und Schwarze Löcher im Weltall ...

Ja er kochte und strickte gern.

Er tat alles, wenn er nur nicht rennen musste.

Zwar rannte auch er hin und wieder. Aber nicht zum Vergnügen, wie seine anderen Kollegen, sondern nur weil er musste oder sich nichts nachsagen

lassen wollte: im Sportunterricht, um den Bus zu kriegen oder wenn er mit anderen Kindern spielte.

Alle, die ihn kannten, waren überzeugt, Eric sei ein Faulpelz wie kein zweiter oder verwöhnt, und versuchten ihn auf den rechten Weg zu bringen. Von wegen. Sein Problem war nicht, dass er nicht hätte laufen können. Sein Problem war, dass er einfach nicht einsah, weshalb er rennen sollte.

Er befragte seine Eltern und seine Lehrer. Er surfte wochenlang im Netz, um herauszufinden, ob es auch andere gab, die aus demselben Grund litten. Er redete mit einem Haufen Freunde und Unbekannten, um herauszufinden, weshalb man besser rennen sollte als zu gehen oder einfach auf der Stelle zu bleiben.

„Hm, darüber habe ich noch nie nachgedacht.“

„Ich habe das so gelernt.“

„Das ist doch ein Witz, oder?“

„So fragt nur ein Dummkopf.“

„Es war immer schon so.“

„Halt's Maul und renn.“

Es gab keine Antwort, die ihn überzeugte. Im Gegenteil.

Das bedrückte ihn immer mehr.

„Wieso kannst du nicht sein wie die anderen Kinder?“, fragten ihn die Eltern. „Wieso machst du uns Kummer?“

„Wieso kannst du nicht sein wie die anderen Kinder?“, rügten ihn die Lehrer. „Wieso machst du uns Kummer?“

„Wieso kannst du nicht sein wie die anderen Kinder?“, hänselten ihn auch die Schulkameraden. „Wieso machst du uns Kummer?“

Kummer wollte Eric niemandem machen. Er war ein netter Junge, der sich von ganzem Herzen wünschte, dass die unangenehme Lage, in der er sich befand, irgendwie gelöst würde und alle glücklich wären. Vor allem weil er in der Schule ganz gut zurechtkam und nicht ausgegrenzt werden wollte, noch dazu für eine Schuld, die er nicht begriff.

Und so merkte er, dass er etwas tun musste.

Eines Morgens – man weiß mit Sicherheit, es war ein Dienstag, da

liegen die Leute flach – weigerte sich Eric, auch nur noch einen Schritt zu rennen. Damit aber nicht genug, er teilte es auch noch allen mit, die seinen Weg kreuzten.

Deshalb fuhr der Bus ohne ihn aus der Haltestelle, obwohl er ihn hätte kriegen können, wenn er seinen Schritt nur etwas beschleunigt hätte.

In der Sportstunde blieb er mit gekreuzten Armen am Rand stehen, während die anderen Kollegen auf dem Sportplatz herumrannten.

In der Pause setzte er sich, statt beim Abschlagen mitzuspielen, zum allgemeinen Staunen mit einem Buch auf eine Bank, rührte sich nicht und las, als gäbe es keine andere Sorge auf der Welt. Wie um die anderen noch mehr herauszufordern, ging er auch nicht mehr ans Telefon, wodurch sich sein Bild in deren Augen buchstäblich verfinsterte.

Es wurde sogleich Wetten abgeschlossen, wie lange er durchhalten würde. Einen Tag? Zwei? Drei? Niemand vermochte abzusehen, was für Maßnahmen wer gegen ihn treffen werde. Würde man ihn relegieren? Zum Arzt schicken? Impfen? In Quarantäne sperren?

Was folgte, überraschte alle Welt. Denn es passierte absolut nichts! Das war fast noch fürchterlicher als jedwede Strafe, die ihnen hätte einfallen können.

Und dann begann der Zirkus.

Der erste war Marian, sein Banknachbar. Der stoppte plötzlich mitten im Lauf und gestand vor der ganzen Klasse, ihm sei es schon oft passiert, dass er stehengeblieben sei ... im Verborgenen.

Ein Seufzer der Erleichterung war aus der Kinderschar zu vernehmen.

Es folgte Barbu, der mit hochrotem Kopf bekannte, dass das Rennen ihn über die Maßen ermüdete, er sich aber vor den anderen geschämt hatte, stehenzubleiben.

Adița, die Streberin der Klasse, erklärte in pikiertem Tonfall, sie habe es satt, zu schwitzen wie ein Ackergaul, und werde vielleicht – vielleicht! – rennen, wenn es ihr passt, ihr Bruder Aurel wiederum bekannte, es habe gar manche Nacht gegeben, in der er geträumt habe, dass er nicht renne, sondern ... schlafe!

12+

So etwas hätte man sich noch eine Woche zuvor nicht vorstellen können. Die Stimmen derer, die ihre Tage nicht mehr rennend verbringen wollten, wurden immer mehr, und gleich darauf sah man überall Kinder, die normal gingen, ohne Eile. Niemand konnte sich erinnern, wer und wann diese ermüdende Modewelle ausgelöst hatte, von der alle erfasst worden waren.

Da gab es noch etwas, was die Kinder in jener Stadt seit eh und je taten.

Sie aßen zum Frühstück Pfannkuchen mit Marmelade.

Am Morgen danach – es war ein Mittwoch, der längste Tag der Woche – weigerte sich ein Kind, weiter Pfannkuchen zu essen.

Stare de plutire

Andreas Jungwirth

Traducere din limba germană: Heinz Hugo Lahni

■

„Gloria e Gloria!“ „Și mai departe?“

„Adică cum, mai departe?“ întreabă Vanessa, de parcă despre un om n-ar mai fi nimic altceva de spus.

„Cine e Gloria asta?“, insistă Sophie.

„Părinții ei au ditamai viloiul la marginea orașului, în mijlocul unei grădini uriașe cu copaci bătrâni, și printre copaci e o piscină, și au și angajați, unul e plătit doar să scoată, zi și noapte, frunzele ce cad în apa din piscină...”

Vanessa își dă silința să nu pară prea impresionată.

„Și de unde le știi pe astea toate?“

„Am fost acolo.”

Sophie înghite în sec. Nu se poate să fi fost acolo decât cu un singur om, asta o știe și fără să-i pună vreo întrebare Vanessei.

„Hai, pune, naibii, altceva pe tine”, o grăbește Vanessa.

Ce strâmți sunt blugii negri, model skinny. Tatăl Sophiei i-a cumpărat, când a venit penultima oară în vizită. După ce reușește cu greu să-i tragă pe ea, scoate tricou după tricou din dulap. Țla roșu? Albastru? Sau cel verde? Se hotărăște pentru cel cu model de cap de mort, făcut din perle, pe care îl poartă și Vanessa.

„N-ai găsit altă idee?“

Vanessa, întinsă pe patul Sophiei, dă, enervată, ochii peste cap.

Fără să crâcnească, Sophie scoate tricoul cu cap de mort și întinde mâna spre grămada de de haine de la picioarele ei, căutând altceva. Simte cum urcă un nod în gât. Încet, se îndreaptă de spate. Are un singur gând: Nu, nu

vreau să bocesc, nu vreau, nu acum, ar fi complet aiurea să plâng acum!

„Hei”, zice Vanessa după un timp, care Sophiei i s-a părut o veșnicie. O îmbrățișează din spate. „Mi-e drag de tine, Sophie, doar știi”, îi șoptește în ureche. „Mereu a fost așa, mereu va rămâne așa. Dar e penibil să umblăm ca două surori gemene. Nu crezi?”

Sophie dă din cap, neîncrezătoare. Râde ușor forțat și scoate tricoul alb, pe care e imprimat textul: Princess. Vanessa și Susa au exact același model. Toată vara trecută, cele trei prințese au umblat îmbrăcate la fel.

Țuindu-și buzele, Vanessa inspectează noua ținută a Sophiei.

„De asta ce zici?”

Brusc, nu mai e atât de convinsă că tricoul Princess nu va părea cumva penibil, sau încrezut sau caraghios sau pur și simplu nepotrivit.

În loc de răspuns, Vanessa aruncă un scurt: „Tre' s-o luăm din loc!”

Dacă vor să ajungă la timp la Acvariu, ar cam trebui s-o ia din loc. De acolo au de gând să plece mai departe, toți împreună.

Sophie și Vanessa coboară de-a lungul pasajului pietonal, trec pe lângă magazinul de unde și-au luat tricourile de prințese, pe lângă mall, pe lângă magazinele de bijuterii, pe lângă cele de telefoane mobile. Dinspre șaormărie vin mirosuri de mâncare bine condimentată. Lui Sophie i se face brusc foame și realizează că nu a apucat să mănânce nimic toată ziua. De fapt a și uitat.

Cu un foșnet discret se deschid ușile spre holul de intrare al gării. Sophie și Vanessa iau scările rulante spre subsol, alergând în direcția metroului. Cafeneaua e chiar înainte de coborârea în stație, între o pizzerie și un fast-food. Are o vitrină de sticlă, pe toată lungimea ei. Indiferent dacă stai în fața cafenelei sau ești așezat înăuntru, ”oamenii din partea cealaltă sunt pești”, a spus, cândva, Susa. ”Ne vedem la Acvariu”, spun ei, de atunci încoace.

Jonas stă deja cocoțat pe unul din scaunele înalte. Părul său blond e legat într-o codiță subțire. Dă din cap în ritmul muzicii, o melodie care cântă doar în capul său. Pe scaunul de lângă el, odihnește casca de motocicletă. De cum le vede pe cele două, gura i se lățește într-un zâmbet și întinde, primitiv, brațul

drept. Cu un chiot scurt de bucurie, Vanessa țâșnește în direcția lui și se lipește de el. Mâna lui trece cu tandrețe peste părul fetei și se oprește apoi în ceafa ei.

„Hei, salut!”, îi spune, mai mult șoptit.

Sophie stă alături și se simte total în plus. Își plimbă privirea prin întreg Acvariul. Tipul din spatele tejghelei îi zâmbește, arătându-și toți dinții. E Pavel. După părerea ei, tipul are șaptesprezece, maximum optsprezece ani, deci e doar cu puțin mai mare decât Jonas. De câteva ori, privirea Sophiei trece de la Pavel spre Jonas și înapoi, fără să-i fie clar ce caută de fapt.

Își verifică telefonul, ca să vadă dacă i-a intrat vreun mesaj de la Susa. Nu. Susa care niciodată nu întârzie, care e mereu punctuală.

„Poate i s-a întâmplat ceva?”

„Ce naiba să i se întâmple?” râde Jonas și întinde mâna după cască.

„Nu mai putem aștepta un pic?”, se roagă Sophie de ei.

„Așteaptă tu”, decide Jonas. „Ș-așa nu putem merge împreună. Luați metroul. Vanessa și cu mine ne cărăm.”

„Când vii?” scrie Sophie, în grabă, pe telefon. „Te așteptăm în Acvariu.”

„Poate chiar a pățit ceva”, zice Jonas. „Un accident. Vreo tâlhărie. Sau mai rău.”

„Ce naiba să pățească mai rău?” întreabă Sophie. „La ce te referi?”

„Poate a aruncat-o cineva în fața metroului, așa, pur și simplu și fără motiv, vrând doar să vadă cum e”, comentează Jonas, fără să gândească.

„Ce tâmpenie!”

„Să știi că există și d-ăștia”, confirmă și Vanessa.

„Terminați, măi!” strigă Sophie.

Jonas râde.

„Jonas are dreptate. Trebuie doar să citești ziarele” completează Vanessa, „zilnic se întâmplă chestii, faze pe care nici nu le-ai crede posibile.”

„Ce naiba îndrugați prostii d-astea?” șuieră Sophie.

„Păi, doar ne gândim.”

„Terminați odată!”

„Hei, nu ne stresa”, zice Jonas „că doar nu trebuie să se fi întâmplat ceva.

12+

Ne prostim și noi. De ce le ei pe toate așa în serios?”

În spatele vitrinei apare un grup de pești multicolori dinspre metrou, grăbindu-se spre ieșire. Cu toți merg de parcă ar fi trași, fiecare, de o ață invizibilă, fiecare către țelul său, necunoscut. Cu cât se uită mai concentrată, cu atât diferențele dintre ei dispar. Toți la fel.

Schwebezustand

Andreas Jungwirth

„Gloria ist Gloria!“

„Und weiter?“

„Wie weiter?“, fragt Vanessa, als gäbe es über einen Menschen nicht mehr zu sagen als seinen Namen.

„Wer ist diese Gloria?“, bohrt Sophie nach.

„Ihre Eltern haben eine riesige Villa am Stadtrand, mitten in einem riesigen Garten mit uralten Bäumen, und zwischen den Bäumen ist ein Swimmingpool, und sie haben Angestellte, und einer ist Tag und Nacht nur dafür zuständig, die Blätter, die ins Wasser fallen, aus dem Pool zu fischen...“

Vanessa gibt sich Mühe, so zu klingen, als würde sie das nicht rasend beeindrucken.

„Und woher weißt du das alles so genau?“

„Ich war schon dort.“

Sophie schluckt. Sie kann nur mit einem dort gewesen sein, das weiß Sophie auch, ohne Vanessa danach zu fragen.

„Und jetzt zieh dir endlich was anderes an“, drängelt Vanessa.

Fix sind die neuen schwarzen Skinny Jeans. Sophies Vater hat sie bei seinem vorletzten Wochenendbesuch finanziert. Nachdem Sophie sich hineingezwängt hat, zupft sie ein T-Shirt nach dem anderen aus dem Schrank. Das rote, das blaue, das grüne? Sie entscheidet sich für das mit dem Strass-Totenkopf, das auch Vanessa trägt, und streift es über.

„Muss das sein?“ Vanessa lungert auf Sophies Bett, verdreht die Augen hörbar genervt.

Widerspruchslos zieht Sophie das Totenkopf-Shirt aus und wühlt in dem

Haufen zu ihren Füßen nach irgendwas anderem. Aber plötzlich schnürt sich ihre Kehle zu. Langsam steht Sophie auf und denkt: Ich will jetzt nicht heulen, ich will nicht, ich will nicht, das ist einfach idiotisch!

„He“, sagt Vanessa nach einer Weile, die Sophie endlos vorkommt.

Dann umarmt Vanessa sie von hinten. „Ich hab dich lieb, Sophie, das weißt du doch“, flüstert sie ihr ins Ohr. „Das war schon immer so und wird immer so bleiben. Aber es ist kindisch, wie Zwillinge herumzulaufen. Findest du nicht auch?“

Sophie nickt zögernd, lacht ein wenig gekünstelt und zieht das weiße Shirt mit dem goldenen Princess-Aufdruck heraus. Vanessa und Susa besitzen dasselbe. Die drei Prinzessinnen sind den ganzen letzten Sommer damit herumgelaufen.

Mit gespitzten Lippen mustert Vanessa Sophies neues Outfit.

„Und das?“ Sophie ist sich plötzlich nicht mehr sicher, ob Princess auf Glorias Party nicht irgendwie komisch rüberkommen würde, eingebildet oder lächerlich oder tussig oder einfach falsch.

Statt sich dazu zu äußern, erklärt Vanessa: „Wir müssen los!“

Um es rechtzeitig ins Aquarium zu schaffen, sollten sie sich demnächst auf den Weg machen. Von dort werden sie dann alle zusammen weiterziehen.

Sophie und Vanessa marschieren die Fußgängerzone hinunter, vorbei am Klamottenladen, wo sie die Princess-Shirts gekauft haben, einem Einkaufscenter, mehreren Schmuckläden, Handyshops. Aus den türkischen Imbissläden wehen scharfe Gerüche zu ihnen herüber. Sophie hat Hunger, sie hat den ganzen Tag nichts gegessen, sie hat einfach nicht daran gedacht.

Mit einem leisen Zischen gleiten die Schiebetüren zur Bahnhofshalle auf. Sophie und Vanessa jagen die erstbeste Rolltreppe ins Untergeschoß und dann weiter Richtung U-Bahn. Der Coffeeshop liegt kurz vorm Abgang zur Station zwischen einer Pizzeria und einem Burger-Lokal und hat eine breite Glasfront. Je nachdem, ob man vor dem Lokal steht oder im Lokal sitzt, die Menschen auf der anderen Seite der Scheibe sind die Fische, hat Susa

einmal gemeint. Wir treffen uns im Aquarium, sagen sie seitdem.

Jonas sitzt bereits auf einem Hocker an einem der hohen Tische. Die blonden Haare hat er zu einem Zöpfchen gebunden. Er nickt im Rhythmus einer Musik, die nur in seinem Kopf spielt. Auf einem zweiten Hocker liegt sein Motorradhelm. Kaum hat Jonas die beiden erspäht, öffnet sich sein sanft geschwungener Mund zu einem breiten Grinsen und er streckt den rechten Arm zur Seite. Mit einem kurzen Glücksschrei läuft Vanessa auf ihn zu und schmiegt sich an ihn. Er streicht ihr mit seiner großen Hand zärtlich über die Haare und lässt sie dann in ihrem Nacken liegen.

„He!“, begrüßt er sie leise.

Sophie steht reglos daneben und fühlt sich komplett überflüssig. Sie lässt ihren Blick durchs Aquarium gleiten. Der Typ hinter der Theke grinst mit seinem Mund voller weißer Zähne zu Sophie herüber. Pavel. Sophie schätzt ihn auf siebzehn oder achtzehn, also nur wenig älter als Jonas. Ein paarmal geht ihr Blick zwischen Pavel und Jonas hin und her, ohne zu wissen, was sie eigentlich herausfinden will.

Sophie checkt ihr Handy, ob eine Nachricht von Susa gekommen ist. Nein. Dabei kommt Susa nie zu spät, sie ist immer pünktlich.

„Vielleicht ist irgendwas passiert?“

„Was soll denn passiert sein?“ Jonas lacht und greift nach seinem Helm.

„Können wir nicht noch ein wenig warten?“, bittet Sophie.

„Du wartest“, bestimmt Jonas. „Wir können eh nicht zusammen. Ihr müsst mit der U-Bahn. Vanessa und ich können ja schon mal los.“

Wann kommst du?, tippt Sophie hektisch in ihr Handy. Wir warten im Aquarium!

„Vielleicht ist ihr wirklich etwas passiert“, überlegt Jonas. „Ein Unfall. Oder Überfall. Oder noch Schlimmeres.“

„Was Schlimmeres?“, fragt Sophie vorsichtig. „Was meinst du?“

„Jemand hat sie vor die U-Bahn gestoßen, einfach so, ohne bestimmten Grund, nur, weil er es einfach mal ausprobieren wollte“, vermutet Jonas, ohne lange nachzudenken.

„So ein Blödsinn!“

„Aber es gibt so arge Typen“, stimmt Vanessa Jonas zu.

„Hört sofort auf!“, fleht Sophie.

Jonas lacht.

„Jonas hat recht. Du musst nur die Zeitungen lesen“, ergänzt Vanessa, „täglich passiert irgendwas, das man nie und nimmer glauben würde.“

„Was bringt euch das, so zu reden?“, zischt Sophie.

„Wir überlegen nur.“

„Hört einfach auf damit!“

„He, kein Stress“, sagt Jonas „es muss ja nichts passiert sein. Wir blödeln nur herum. Nimm dir das doch nicht gleich so zu Herzen.“

Hinter der Glasscheibe schwimmt gerade ein Schwarm bunter Fische aus dem U-Bahn Schacht herauf und weiter Richtung Ausgang. Sie gleiten dahin, wie von unsichtbaren Fäden gezogen, zu unbekanntem Zielen. Je länger Sophie sie beobachtet, umso weniger Unterschiede kann sie erkennen. Einer wie der andere.

5/12+

5/12+

**LITTLE
LIT.**

5+

Umbra iepuraşului

Carmen Tiderle

■

Eram odată pe-un imaş
Mă bucuram şi eu de soare şi de viaţă
Când, din senin, apare umbra unui iepuraş
Şi mă loveşte foarte tare-n faţă.
Speriată, mă dau un pas în spate
Şi-ntreb: Ce naiba ai? Ce ți-am făcut?
Dar umbra bagă-o schemă de karate
Şi-mi dă şi un croşeu, şi-un upercut.
Încerc să fug, dar ea îşi ia avânt
Şi mă trânteste la pământ.
Acolo, îmi mai dă vreo două, trei picioare
Şi dispare.
Şi, uite, de-aia zic că bieţii iepuraşi
Se sperie de umbra lor nu fiindcă-ar fi fricoşi sau laşi
Ci fiindcă umbra lor e într-atât de rea
Încât e imposibil să nu te temi de ea!

Oglinzi în savană

Carmen Tiderle

■

Au pus oglinzi pe-acolo prin savană
Au zis că toată lumea o să fie încântată
S-a dovedit că n-a fost o idee inspirată
Să pui oglinzi în jungla africană
Căci după ce s-au adunat toate grămadă
să se vadă
Leoaica a-nceput să facă scene
Că ea de ce-are păr și n-are pene
C-ar fi putut să fie infinit mai drăguță

Cu coadă de păun și față de maimuță
Iar zebra a jurat că oglinzile mint
Că nu-i posibil să ai numai animal print
Și dacă tot îl ai, de ce nu-i cu buline
Sau cu pete, ca la unele feline?
Girafa, din contră, și-ar fi dorit dungii
Tigresa, picioare cu mult mai lungi
Ca la flamingo sau ca la acvilă
Hiena, piele de reptilă...
Nu mai insist, că oricum nu e chiar adevărat
Și deja v-ați dat seama unde bat.

5+

Selfie cu elfii

Carmen Tiderle

■

Am vrut să-mi fac un selfie c-un ciclop
Mi-a zis: „Doar dacă îmi mai pui un ochi în Photoshop!”
Am vrut c-o fantomă, dar ea a zis: „Stai!
Știi bine că sunt... camera shy!”
Vampirul s-a speriat de flash.
Și cu balauru-am dat greș:
M-a întrebat cu care cap
Că toate șapte nu încap.
Medusa a strigat la mine: „Hei,
Nu vezi că am un bad hair day?!”
Muma Pădurii nici n-a vrut s-audă.
Sirena-a spus c-arată ca o paparudă...
Dar pân' la urmă tot mi-am făcut un selfie
Cu unicornii și cu elfii.

Hasenschatten

Carmen Tiderle

Traducere în limba germană: Eva Ruth Wemme

Ich war einmal auf einem Rasen
Ich freute mich an Sonne und dem Leben
da tauchte auf der Schatten eines Hasen
der hat mir eine Ohrfeige gegeben.
Ich trete angstvoll einen Schritt nach hinten
und sage: Mann! Ich habe so'n Gehabe satt!
Der Schatten kann Karate und schlägt Finten
er gibt mir einen Punch und einen Uppercut.
Da will ich fliehn, doch er holt Schwung
Und haut mich einfach in den Dung.
Dann gibt er mir noch zwei- drei Tritte,
und ab durch die Mitte.
Und darum meine ich, das arme Hasenkind
fürchtet seinen Schatten nicht, weil Hasen feige sind,
sondern ihre Schatten nehmen dich so böse ran,
dass man sich wirklich nicht nicht fürchten kann.

Spiegel in den Savanne

Carmen Tiderle

Traducere în limba germană: Eva Ruth Wemme

Man hängte Spiegel da in die Savanne
und dachte, alle würden ganz begeistert sein,
die Idee war aber blöde, eine Panne,
in Afrikas Urwäldern sollten keine Spiegel sein,
denn als sie ohne Wimpernzucken
alle kamen, um sich zu begucken,
da fing die Löwin an zu raunen
warum sie Fell hätte und keine Daunen
sie hätte so viel süßer aussehn können

Mit Pfauenfedern, tut man mir's nicht gönnen?
Das Zebra schwor, der Spiegel würde lügen
absurd, gibt keine Tiere, die bloß animal print trügen
und wenn dann doch, warum denn keine Punkte an den Tatzen
oder mit Flecken, wie bei diversen Katzen?
Die Giraffe wünschte sich hingegen feine
Streifen, und die Tigerin viel längre Beine
wie beim Flamingo, oder Adler ginge auch
Die Hyäne wollte 'nen Reptilienbauch...
Ich hör mal auf, ganz so war es ja nicht,
ihr merkt ja schon, wohin ich will mit dem Bericht.

5+

Selfie mit Elfie

Carmen Tiderle

Traducere în limba germană: Eva Ruth Wemme

■

Ich wollte mal ein Selfie mit einem Zyklop
Der sagte: „Nur mit Zweitage von Photoshop!“
Ich wollte eins mit 'nem Phantom dabei,
das sagte: „Nicht, ich bin so camera shy!“
Dem Vampir war der Blitz viel zuviel Licht.
Und mit dem Drachen ging es nicht:
Er fragte mich: Mit welchem Schädel
Alle sieben passen nicht, mein Mädels.
Medusa schrie mich an: „Du! Ey!
Guck doch, ich hab'n Bad Hair Day!?“
Die Baba Jaga tat wie taub und schnaufte grässlich
Die Nixe sagte, ich wär ihr zu hässlich...
Aber schließlich hat' ich doch ein Selfie
Mit Einhörnern und Elfe Elfie.

Oglinda timpului

Yvonne Hergane

Traducere din limba germană: Georg Aesch

■

O privire în oglindă e de ajuns ca fereastra spre ieri și spre mâine să se deschidă larg. În afară este ea, Hanne, așa cum stă în fața oglinzii, tăcută și nemișcată. Dar roțile dințate din capul ei pot fi oprite la orice dată, ea își poate vedea mama și bunica pe sticla lucitoare, se poate vedea pe sine când era copil sau pe fiul ei peste douăzeci de ani. Astăzi, acest Face App al oglinzii o catapultează într-o lume de acum patruzeci de ani și la peste cinci grade longitudine.

Doar i-au spus de o mie de ori să nu cumva să zică încotro se duc! Iar acum uite cum șade acolo în gară, pe valiză, și, la întrebarea unei străine, zice pe șleau tot adevărul! „La mare mergem, la mare!” Tata se-nfurie, mama îl prinde de mîneacă, ” liniștește-te, o țigancă străină știe că mergem la mare, și ce dacă?” „Nu trebuie decît să afle unde stăm”, gîfîie el, „și gata, ne sparg ușa, cu gașca lor! Cînd ne întoarcem, totul va fi gol, doar ploșnițele o să mai joace pe pervaz.”

Din fericire, apropierea trenului se suprapune peste furia lui, tata dă buzna în vagon ca să ocupe jumătate dintr-un compartiment, o banchetă cu trei locuri doar pentru ei. Hanne are voie să stea la geam. În fața lor o altă familie face cam la fel, mamele schimbă politețuri și numele fiicelor timide, Speranța o chemă pe cealaltă, ce nume ciudat. Geamul se deschide greu, scîrțîind, Hanne se poate oglindi în sticla zgîriată, iar mica masă rabatabilă încă mai funcționează, mama o șterge și aruncă resturile mirositoare pe geam de-ndată ce pornește trenul. Au adus cu ei pîine, brînză, ouă și roșii, de băut

au sirop de soc în sticle cu gîtul lat. Când se va însera, părinții lui Hanne se vor așeza pe muchia banchetei, ca ea să se poată întinde în spatele lor. Cele două șnițele, păstrate pentru Hanne, mama le despachetează abia cînd crede că oamenii de vizavi dorm, dar în aceeași clipă Speranța deschide ochii, iar mama îi taie oftînd o jumătate de șnițel, pe care Speranța o înghite pe loc, zâmbind doar după ce a adormit.

Hanne acoperă bancheta mucegăită cu o jachetă împăturită. După cîteva ore o trezește oftatul tatălui, care abia mai poate sta pe muchie, așa că mama o lasă pe Hanne să se urce în plasa de bagaje, acolo e foarte fain, aproape ca-ntr-un hamac.

Zorii îi prind tot pe drum, hurducăiți, cîteodată îi cuprinde bezna cu minutele, dar tocmai cînd Hanne nu o mai suportă, trenul iese din tunel, schelălăind. După aceea iată-i pe un dig, alt dig, un dig și înc-un dig. Părinții Speranței reușesc să-și croiască drum pînă la toaletă și se întorc verzi la față. Mama îi dă lui Hanne o sticlă cu gîtul larg. Hanne nu vrea, dar trebuie, se pitește după o geacă întinsă drept paravan. Sticla este ultimul lucru pe care mama îl aruncă pe geam.

Apoi, la un moment dat, se luminează de tot. În sfîrșit, au ajuns. Înainte de a merge la hotel, Hanne insistă să vadă marea. Dincolo de faleză, iat-o sărindu-i în întimpinare cu respirația ei de alge, cu albastru și cu negru și cu sare zgîrietoare, iar Hanne simte că-i pleznește pieptul de atîta fericire.

Camera este micuță, cu două paturi înguste pe care le împreunează, va trebui să doarmă de-a latul, dar așternuturile sînt curate și toaleta funcționează. Dimineața, la cinci, tata iese cu un cearșaf, îl fixează cu pietre pe nisip, altfel n-ai șansa să prinzi un loc aproape de apă. Hanne este silită să îmbrace slipul croșetat pe care îl urăște, cu găuri pe lateral, ca soarele să ajungă la șoldurile ei bolnave. A doua zi la standul de înghețată un bărbat se hlizește la Hanne: Da' tu ești fată? Apoi trage-ți ceva peste țîțe, sau lasă să-ți crească părul peste ele. Hanne fuge plîngînd la mama, iar mama îi cumpără mărîind un sutien, la zece ani ea încă mai înoata goală în sus, doar aici s-a găsit un cretin cu mintea strîmbă.

Hanne are trei romane din Germania, după trei zile le-a terminat. De bronzat s-a bronzat doar pe spate, pentru că citește doar culcată pe burtă sau se plimbă încovoiată la marginea apei în căutarea scoicii roz, despre care a citi în cartea ei de zoologie, că e foarte mică și rară, și una din asta vrea ea neapărat să găsească.

La cantina de la hotel ei n-au mers decît o singură dată, în ciorbă plutea o bucată de coadă păroasă de vițel și putoarea se împrăștia în toate părțile. Mai bine o bucată de pește afumat de la vânzătorul ambulant, chiar dacă tata se uită pe zi ce trece tot mai îngrijorat cum se topește teancul de bani din șosetă. După prînz, părinții se culcă în cameră, iar Hanne se plictisește rău de tot, atît de rău încît ar vrea să scobească tencuiala, dar curăță pielea arsă de pe umerii lui tatălui adormit sau se oglindește în geam, căutând în petele oarbe animale pentru azilul de animale pe care îl va avea cîndva. Numele o să le caute în atlas, ele trebuie să aibă un iz exotic, precum Trikala, satul ăsta grecesc are un nume perfect pentru o capră.

Seara mănîncă pui la fript cu mămăligă și mujdei, mirosul de usturoi învăluie băncile de lemn, la fel ca sunetele de Guantanamera ale lăutarilor, iar cînd Hanne se uită la cuplurile din preajmă, simte un gol în stomac pe care încă n-are cum să-l înțeleagă, pentru că ține de un viitor mai îndepărtat.

Într-o seară, la plimbare, ea anunță că se duce un pic la ștrand, o ia la stînga, pe urmele scoicii roz, numai pînă la următoarea curbă, după aceea la următoarea ... E îngrozitor de greu să găsești punctul de întoarcere, de parcă ar trebui să descoși un pulover tricatat greșit. Se uită în sus, nu mai vede decît dune și cerul tot mai întunecat, se întoarce repezit – și aproape că a călcat-o în picioare. Da, iat-o, o minusculă scoică roz, care se scaldă singura în spuma valurilor, lăsînd-o pe Hanne s-o ridice și s-o ducă în zbor.

Cînd se întoarce pe faleză, mama se repede la ea, cu chipul desfigurat cum nu l-a văzut Hanne încă niciodată. Hanne îi întinde scoica, uite, în sfîrșit, așa-i că ... Palma mamei o lovește peste ureche, scoica zboară cît colo, urmată de ecoul vorbelor ei. "Trei ore ai fost plecată! Te-am căutat peste tot, m-am înspăimîntat, cu toți nebunii de aici, cum poți să-mi faci una ca asta?" Hanne stă pe loc și-și ține obrazul în palmă, și brusc o înțelege pe mama, dar

tot n-o înțelege deloc, iar fericirea ei de mare în albastru și roz se surpă.

Pieptul mamei se ridică și coboară ca foalele fierarului, își sterge lacrimile, se apleacă după scoică și o ia înainte.

La hotel mama îi întinde o cutie de chibrituri. Hanne o deschide – pe un strat subțire de vată stă comoara ei, scoica.

La întoarcere călătoresc într-o cușetă, Hanne se culca sus, părinții se înghesuie jos, iar șinele clănțâne, alintându-i în somn, drum bun, drum bun, drum bun. Locuința de acasă nu-i întâmpină goală, dimpotrivă plină ochi, în covoare o vînzoleală neagră, nu, nu sînt ploșnițe, purecii le sar pînă la genunchi. Pînă și oglinda e oarbă de ei. "Pentru numele lui Dumnezeu, afară", strigă mama. Stau la bunica, pînă ce cineva dă cu DDT și se mai risipește din otravă. După aceea Hanne își depune scoica alături de celelalte comori, fosilele din cariera de piatră și micuțele cranii de șoareci pe care le lasă bufnițele, pe care Hanne le găsește din cînd în cînd, foarte rar, cu mult noroc.

Im Spiegel der Zeit

Yvonne Hergane

Ein Blick in den Spiegel reicht, um das Fenster zum Gestern oder Morgen aufzustoßen. Nach außen ist sie Hanne, wie sie vor dem Spiegel steht, stumm und unbewegt. Aber in ihrem Kopf stellen die Zahnrädchen jede beliebige Jahreszahl ein, sie kann ihre Mutter und Großmutter in der glänzenden Scheibe sehen, sich selbst als Kind oder ihren Sohn in zwanzig Jahren. Heute katapultiert sie die Face App des Spiegels in eine Welt vor vierzig Jahren und fünf Breitengraden.

Sie haben ihr doch tausend Mal gesagt, dass sie nicht verraten darf, wohin sie fahren! Und dann sitzt sie da am Bahnhof auf dem Koffer und wird gefragt, von einer Wildfremden, und sagt die Wahrheit! Ans Meer fahren wir, ans Meer! Tata tobt, Mama greift nach seinem Ärmel, jetzt beruhig dich, eine fremde Zigeunerin weiß jetzt, dass wir ans Meer fahren, na und? Sie braucht nur rauszufinden, wo wir wohnen, keucht er, und schon steigen die bei uns ein, sie und ihre Baggage! Wenn wir wiederkommen, ist alles leer, nur die Wanzen tanzen noch aufm Fensterbrett.

Zum Glück überlagert der nahende Zug seine Wut, Tata springt rein, um ein halbes Abteil zu sichern, eine schmale Dreierbank für sie allein. Hanne darf am Fenster sitzen. Gegenüber macht es eine andere Familie ähnlich, die Mütter tauschen Nettigkeiten und die Namen ihrer schüchternen Töchter aus, Speranta heißt die andere, die Hoffnung, was für ein komischer Name. Das Fenster ist heil und lässt sich quietschend schieben, Hanne kann sich in der zerkratzten Scheibe spiegeln, sogar der kleine Klappstisch geht noch, Mama wischt ihn sauber und wirft den stinkenden Abfall zum Fenster raus, sobald

der Zug Fahrt aufgenommen hat. Es gibt Brot, Käse, Eier und Tomaten, und Holunderblütensirup aus Glasflaschen mit breitem Hals. Zur Nacht werden Hannes Eltern nach vorn an die Sitzkante rutschen, damit Hanne sich hinter ihnen ausstrecken kann. Die zwei Schnitzel nur für Hanne packt Mama erst aus, als sie denkt, dass die Leute gegenüber schlafen, aber dann schlägt Speranta die Augen auf und Mama schneidet ihr seufzend ein halbes Schnitzel ab, Speranta schlingt es lautlos runter und lächelt erst, als sie wieder eingeschlafen ist.

Hanne deckt den Mief der eingerissenen Sitzbank mit einer Jacke ab, die sie sich unter den Kopf knüllt. Nach ein paar Stunden wacht sie von Tatas Stöhnen auf, der so nicht mehr sitzen kann, und Mama lässt Hanne ins Gepäcknetz hochklettern, prima ist es da, fast wie in einer Hängematte.

Als der Morgen dämmt, ruckeln sie immer noch so dahin, manchmal umfasst sie minutenlange Dunkelheit, und gerade wenn Hanne es nicht mehr aushält, jault der Zug sich aus dem Tunnel raus. Dann fahren sie auf einen Damm, und den nächsten, den Damm den Damm den den den Damm den Damm den den den Damm. Sperantas Eltern schlagen sich zur Zugtoilette durch und kommen mit grünlichem Gesicht wieder. Mama drückt Hanne eine leere Flasche mit breitem Hals in die Hand. Hanne will nicht, aber sie muss, sie kauert sich hinter einer aufgespannten Jacke hin. Die Flasche ist das Letzte, was Mama aus dem Fenster wirft.

Und irgendwann ist es ganz hell und sie sind endlich da. Noch bevor sie zum Hotel gehen, muss Hanne das Meer sehen. Hinter der Promenade springt es ihr entgegen mit seinem Algenatem, mit seinem Blau und Schwarz und kratzigen Salz, und Anne wird die Brust ganz eng vor schierem Glück.

Das Zimmer ist winzig mit zwei schmalen Betten, die sie zusammenschieben, quer werden sie schlafen müssen, aber die Bettwäsche ist sauber und die Toilette funktioniert. Morgens um 5 muss Tata immer mit einem Laken raus, es mit Steinen am Strand beschweren, sonst hat man keine Chance auf einen Platz am Wasser. Hanne muss die verhasste Häkelbadehose anziehen, die mit den Löchern an der Seite, damit Sonne an die kaputten Hüften kommt. Am zweiten Tag grinst ein Mann Hanne vor dem

Eisstand blöd an, Bist du etwa ein Mädchen? Dann zieh dir mal lieber was über die Zitzen, oder lass dir die Haare lang drüberwachsen. Hanne läuft vor Schande heulend zu Mama, und die kauft ihr knurrend ein Oberteil, mit zehn Jahren darf sie sogar im Verein noch oben ohne schwimmen, nur hier findet sich so ein Idiot mit seiner schrägen Denke.

Hanne hat drei Groschenromane aus Deutschland dabei, die sind nach zwei Tagen ausgelesen. Nur ihr Rücken wird braun, weil sie immer auf dem Bauch liest oder gebückt am Wasser entlangläuft, auf der Suche nach der rosa Muschel, von der sie in ihrem Zoologiebuch gelesen hat, ganz klein ist sie und selten, und so eine will sie, unbedingt.

Die Hotelkantine probieren sie nur einmal aus, in der Suppe schwimmt ein einzelnes Stück behaarter Ochschwanz und wedelt den Gestank nach allen Seiten. Dann lieber ein Stück Räucherfisch vom fliegenden Händler, auch wenn Tata dann täglich besorgter auf das schwindende Geldbündel in seiner Socke schaut. Nach dem Mittagessen legen sich die Eltern im Zimmer hin, und Hanne langweilt sich so, dass sie den Putz abschaben könnte, stattdessen schabt sie die verbrannten Hautfetzen von den Schultern ihres schlafenden Vaters oder spiegelt sich im Fenster, sucht in den blinden Flecken Tiere für den Gnadenhof, den sie einmal haben wird, die Namen dazu wird sie im Atlas suchen, exotisch klingende wie Trikala, so ein griechisches Dorf ist perfekt als Name für eine Ziege.

Abends essen sie Hähnchen vom Spieß mit Mamaliga und Mujdei, der Knoblauchduft umhüllt die Holztische wie die Guantanamo-Klänge der Musikanten, und wenn Hanne die Paare um sich herum sieht, zieht es in ihrem Magen wegen dem, was sie noch nicht versteht und was in einer fernen Zukunft liegt.

An einem der Abende an der Promenade sagt sie Bescheid, dass sie noch kurz an den Strand geht, und spaziert nach rechts, folgt der Fährte der rosa Muschel, nur noch bis zur nächsten Bucht, zur nächsten ... Den Umkehrpunkt zu finden ist schwer und frustrierend wie einen falsch gestrickten Pullover wieder aufzudröseln. Sie schaut hoch, sieht nur noch Dünen und den dunkler werdenden Himmel, wirbelt herum – und hätte sie

beinahe zerstampft. Ja, da ist sie, eine winzige rosa Muschelschale, einsam dümpelt sie im Gischtsaum, lässt sich von Hanne hochheben und fliegt mit ihr zurück.

Als sie an der Promenade ankommt, stürzt Mama auf sie zu, die Züge so entgleist wie Hanne sie noch nie gesehen hat. Hanne reckt ihr die Muschel entgegen, schau, endlich, ist sie nicht ... Da schallert ihr Mamas Ohrfeige ums Ohr, dass die Muschel wegfliegt, und der Schall von Mamas Worten echot hinterher, Drei Stunden warst du weg! Wir haben dich überall gesucht, ich hatte solche Angst, bei den vielen Verrückten hier, wie kannst du mir so was antun?

Hanne steht da und hält sich die Wange, und plötzlich versteht sie Mama und versteht sie doch kein bisschen, und ihr blaurosa Meeressglück fällt in sich zusammen.

Mamas Brustkorb hebt und senkt sich wie ein Schmiedehammer, sie wischt sich die Tränen ab, dann bückt sie sich nach der Muschel und stapft davon.

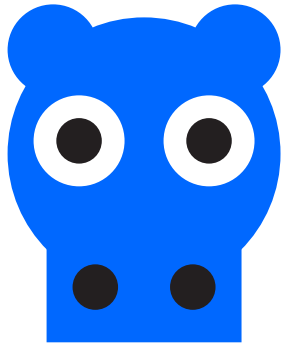
Im Hotel hält Mama ihr eine Streichholzsachtel hin. Hanne schiebt sie auf - eine dünne Schicht Watte und darauf ihr Muschelschatz.

Auf der Rückfahrt haben sie einen Schlafwagen, Hanne darf oben liegen, während ihre Eltern sich unten reinzwängen, und die Gleise rumpeln sie in den Schlaf, drum bun, gute Reise, drum bun drum bun drum bun.

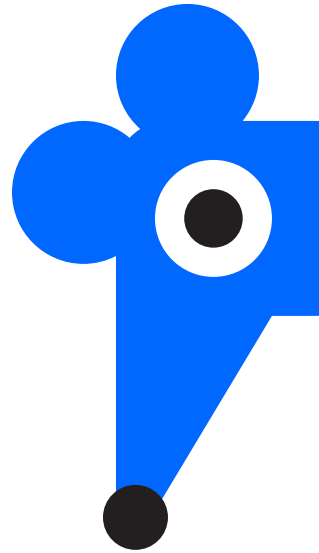
Die Wohnung zuhause empfängt sie nicht leergeräumt, sondern im Gegenteil ganz voll, in den Teppichen wuselt es schwarz, nein, keine Wanzen, bis zu den Knien springen die Flöhe an ihnen hoch. Selbst der Spiegel ist blind davon. Jesus, Maria und Josef, schnell raus!, ruft Mama. Sie übernachteten bei der Großmutter, bis jemand DDT gesprüht und das Gift sich halbwegs verzogen hat. Dann legt Hanne die Schachtel mit der rosa Muschel zu ihren anderen Schätzen, den Fossilien aus dem Steinbruch und den winzigen Mäuseschädeln aus den Eulengewöllen, die sie manchmal findet, selten nur, wenn sie ganz viel Glück hat.

7/12+

7/12+

**LITTLE
LIT.**

Exercițiu de Kintsugi

Laura Grünberg

Ciudată dimineață. Laura se spăla pe dinți deasupra chiuvetei din baie, așa cum făcea în fiecare zi, când, dintr-o dată, oglinda de deasupra ei pur și simplu s-a făcut țandări. Ca din senin zeci de cioburi s-au împrăștiat peste tot în baie. Nu mai punem la socoteală zgomotul și sperietura trasă de Laura. Un ciob a atins-o discret pe obraz lăsând o dâră fină de sânge.

După ce s-a liniștit un pic, Laura și-a spălat obrazul zgâriat, a mers la bucătărie, a luat mătura și fârașul și a adunat cioburile. Totul era acum pe fâraș. Deasupra băii, din oglinda banală de la IKEA nu mai rămăsese nimic. Peretele alb din spatele oglinzii contrasta cu griul din jur.

Cu fârașul plin de cioburi Laura a ajuns la coșul de gunoi din bucătărie. A ridicat capacul pentru a arunca resturile oglinzii în lada de gunoi. A încercat să le arunce de pe fâraș în coș dar nu a reușit. Era imposibil. Pur și simplu cioburile rămâneau lipite de fâraș. A scuturat cu putere fârașul. Nimic. Maldărul de resturi de sticlă se încăpățâna să rămână pe fâraș. Nu voia să fie aruncat.

Ceea ce se întâmpla era cam mult pentru Laura, o fată de 12 ani care era deja în întârziere la școală. Mirată, derutată, enervată, Laura a închis capacul coșului de gunoi și a lăsat fârașul plin alături. Era târziu și avea în ziua aceea teză la română. O să vadă ce și cum când o să vină de la școală, și-a spus în sinea ei Laura.

La întoarcere, taman în mijlocul camerei ei, pe jos era maldărul de cioburi sticlă. S-a dus la bucătărie. Fârașul, gol, era la locul lui. S-a dus în baie. Rama goală era acolo-semn că nu visase sperietura de dimineața. Mai mult, se

adeverise chestia cu ghinionul adus de oglinda spartă- făcuse prost la teză.

Laura s-a gândit atunci că este poate un semn că oglinda trebuie refăcută, nu înlocuită cum voiau părinții. A scos rama de pe peretele din baie și a pus-o alături de cioburile împrăștiate pe jos în cameră. S-a uitat la orarul din fața biroului amintindu-și câte avea de făcut pentru școală în zilele următoare. A decis să lase baltă toate lecțiile și să se apuce de treabă.

A început din acel moment munca de restaurare. Treabă migăloasă și grea mai ales pentru o agitată și dezordonată din fire cum era ea. Precum arheologii în fața unor mostre proaspăt descoperite sau copiii față în față cu un puzzle sau logo pentru avansați Laura și-a luat sarcina foarte în serios. Atât de în serios încât a uitat de școală, prieteni, pagina de instagram. A uitat să mănânce, cu greu mergea la culcare suportând certurile părinților exasperați de noua ei preocupare. Refacerea oglinzii a devenit un proiect plin de surprize care îi acapara tot timpul. Laura a devenit tot mai preocupată de puzzle-ul în sine, de munca pentru reasamblarea fiecărei bucăți. Nu o mai interesa neapărat să termine. Nu mai era vorba de teama de ghinion. Și asta pentru că între ea și fiecare dintre cioburile mari sau mici risipite avea loc de fapt o întâlnire specială în urma căreia afla ceva nou despre ea.

De câte ori amplasa corect o bucată din oglinda spartă cineva îi spunea, îi arăta, sau o făcea să simtă ceva despre ea (a aflat mai târziu de la Charles că era vorba de așa numitul Sine Oglindit care putea face asta). Erau lucruri mărunte, detalii legate de un moment sau altul al vieții ei. Nu era vorba de victoria la tenis-când a devenit campioană națională, ci de un anume moment al meciului când, la schimbul de terenuri, și-a luat inima în dinți și i-a spus adversarei „Graso” așa cum o învățase antrenorul. Apoi a câștigat meciul. Nu era vorba de a retrăi senzația primilor fluturi în stomac ci de a afla că de fapt lui Gabi îi plăceau la nebunie pistruii pe care ea îi ura. Se pare că oamenii o credeau încrezută când de fapt ea era o mare timidă. Flesurile de imagini, vorbe, sunete, atingeri oferite de acest S.O. (alias Sinele Oglindit) o făceau să se vadă cu totul altfel. Cu ocazia asamblării unui ciob în formă de romb a aflat că Ioana de la etajul doi o invidia pentru aparatul dentar. Într-o mică bucată de sticlă ovală s-a văzut așa cum o vedea profa de mate care o tot îndemna

să meargă la olimpiadă iar într-un un ciob mai mult lung decât lat a auzit ce gândeau în sinea lor trecătorii de pe stradă despre ea.

După o muncă titanică, absențe de la școală, certuri cu părinții, oglinda Ikea din baie era gata asamblată pe jos. Acum acestea trebuiau lipite între ele cumva. Cu ce? A încercat mai întâi cu un lipici la care se făcea reclamă la televizor. Eșec. Bucățile din puzzle nu se lăsau lipite sub nici o formă. A încercat cu bandă adezivă. Lipiturile arătau jalnic și nici nu păreau să fie rezistente. A luat praful de sticlă adunat o dată cu cioburile și l-a împrăștiat peste lucrarea ei. Acesta a intrat printre crăpături dar nu a rezolvat problema. Și-a amintit atunci că citise undeva că prin Japonia vasele sparte sunt lipite cu aur fiind foarte prețuite tocmai pentru crăpăturile vizibile care aveau povești de spus. Aur nu avea dar a încercat cu miere- că era de aceeași culoare și avea o grămadă în cămară. Minune. Totul s-a lipit cu mare ușurință. Acum o dungă șerpuită de miere gălbuie încliea bine cioburile reasamblate în rama oglinzii.

Laura a pus în sfârșit oglinda refăcută la locul ei. Privind-o îi venea să o lingă. În oglinda în care zi de zi se uita fără să vadă altceva decât o față cu pistrui, părul prins în coadă de cal care nu prea se plăcea și nu avea încredere în ea, vedea acum altceva, pe altcineva. Printre crăpăturile lipite cu miere de flori de tei S.O. a întrebat-o:

Laura, acum ai înțeles?

Da, da, am priceput. Nu sunt ce credeam că sunt.

Și nici ce alții cred că ești. Ești ceea ce alții cred că tu crezi că ești!

Nu știu dacă Laura chiar a înțeles vorbele astea sau a vrut să se dea mare. Cert este că de atunci de câte ori se spală pe dinți dimineața și se uită în oglinda lipită cu miere de flori de tei se vede altfel. Pistruii sau aparatul dentar i se par super simpatici. Uneori se vede cum ar vrea să fie, alteori cum crede că este sau cum o vede diriginta sau prietenii cei mai buni. Uneori privindu-se își simte discreta zgârietură de pe obraz-își duce mâna la obraz și știe atunci că bunicul ei se gândește cu drag la ea. A, și Laura a mai înțeles ceva din pățania aceasta-faptul că nu te vezi doar în oglindă.

Άσκηση Kintsugi*

Laura Grünberg

Traducere în limba greacă: Claudiu Sfirschi-Lăudat

Παράξενο πρωινό. Η Λάουρα πλένει, όπως συνήθως, τα δόντια της πάνω από το νιπτήρα του μπάνιου, όταν ξαφνικά, ο καθρέφτης γίνεται θρύψαλα. Από το πουθενά, χίλια θρύψαλα σκορπάνε παντού στο μπάνιο. Άσε το θόρυβο και το ξάφνιασμα της Λάουρα. Ένα θραύσμα της άγγιξε το μάγουλο αφήνοντας πίσω του ένα λεπτό αιμάτινο σημάδι.

Αφού ηρέμησε λιγάκι, η Λάουρα έπλυνε το γρατζουνισμένο μάγουλό της, πήγε στην κουζίνα, πήρε τη σκούπα και το φαράσι και μάζεψε τα θρύψαλα. Όλα ήταν τώρα στο φαράσι. Στο μπάνιο, από τον κοινό καθρέφτη της ΙΚΕΑ δεν είχε μείνει πια τίποτα. Το κομμάτι του τοίχου όπου βρισκόταν προηγουμένως ο καθρέφτης ήταν άσπρο τώρα, σε έντονη αντίθεση με το γκριζο γύρω του.

Η Λάουρα έφτασε στον σκουπιδοτενεκέ της κουζίνας με το γεμάτο φαράσι. Σήκωσε το καπάκι ώστε να πετάξει ό,τι είχε μείνει από τον καθρέφτη. Προσπάθησε να αδειάσει το φαράσι, αλλά άδικα. Της ήταν αδύνατο να το κάνει. Τα θρύψαλα ήταν κολλημένα πάνω στο φαράσι. Το τίναξε με δύναμη. Τίποτα. Το γυαλί του καθρέφτη παρέμενε κολλημένο εκεί. Δεν ήθελε με τίποτα να πεταχτεί στα σκουπίδια.

Όλα αυτά ξεπερνούσαν τα όρια αντοχής της Λάουρα - ένα κορίτσι 12 χρονών, που είχε ήδη αργήσει στο σχολείο. Η Λάουρα, που ήταν και ξαφνιασμένη, και σασπισμένη και εκνευρισμένη, κατέβασε το καπάκι του σκουπιδοτενεκέ και άφησε δίπλα του το γεμάτο φαράσι. Ήταν αργά και εκείνη την ημέρα είχαν γραπτή εξέταση στα ρουμανικά. Θα έβλεπε τι μπορούσε να

κάνει όταν θα επέστρεφε από το σχολείο, είπε από μέσα της.

Όταν γύρισε, ακριβώς στη μέση του δωματίου της, κάτω, βρισκόταν ο σωρός με τα θρύψαλα. Πήγε στην κουζίνα. Το φαράσι, άδειο, ήταν στη θέση του. Πήγε στο μπάνιο. Η κορνίζα του καθρέφτη ήταν εκεί, άδεια – απόδειξη ότι το πρωινό τρώμαγμά της δεν ήταν απλώς ένα όνειρο. Επιπλέον είχαν βγει αληθινά όσα έλεγαν για τη γρουσουζιά που συνεπάγεται το σπάσιμο ενός καθρέφτη – η εξέταση δεν πήγε καλά.

Το συμβάν αυτό, σκέφτηκε η Λάουρα, είναι σημάδι ότι οι γονείς της θα ήταν καλύτερα να επισκευάσουν τον καθρέφτη παρά να τον αλλάξουν. Έβγαλε την κορνίζα από τον τοίχο του μπάνιου και την έβαλε δίπλα στα θρύψαλα που ήταν σκορπισμένα στο πάτωμα του δωματίου της. Κοίταξε το σχολικό πρόγραμμα, που το είχε αναρτημένο απέναντι στο γραφείο της, και θυμήθηκε όσα είχε να κάνει για το σχολείο τις επόμενες μέρες. Αποφάσισε να αγνοήσει τα μαθήματα και να ξεκινήσει την επισκευή του καθρέφτη.

Οπότε καταπιάστηκε με τη δουλειά αμέσως. Δουλειά σχολαστική και δύσκολη μάλιστα για ένα ανήσυχο και τσαπατσούλικο χαρακτήρα σαν το δικό της. Όπως οι αρχαιολόγοι μπροστά σ' ένα πρόσφατο εύρημα ή τα παιδιά μπροστά σ' ένα παζλ ή lego για προχωρημένους, έτσι και η Λάουρα πήρε πολύ στα σοβαρά την αποστολή της. Τόσο σοβαρά που ξέχασε το σχολείο, τους φίλους της, το Instagram. Ξέχασε να φάει, με δυσκολία πήγαινε για ύπνο, αν και οι γονείς της τη μάλωναν, εξοργισμένοι λόγω της νέας της απασχόλησης. Η επισκευή του καθρέφτη είχε γίνει ένα πρότζεκτ γεμάτο εκπλήξεις που της απορροφούσε όλο τον χρόνο. Η Λάουρα γινόταν όλο και πιο απασχολημένη με το παζλ καθαυτό, με τη δουλειά της συναρμολόγησης κάθε κομματιού. Δεν την ένοιαζε πια να ολοκληρώσει την επισκευή πια την περάτωση. Όλα αυτά δεν είχαν πλέον σχέση με τον φόβο της απέναντι στη γρουσουζιά. Κι αυτό επειδή υπήρχε μια ιδιαίτερη συνάντησή της με το κάθε σκόρπιο, μικρό ή μεγάλο, θραύσμα ύστερα από την οποία η κοπέλα μάθαινε κάτι καινούργιο για τον εαυτό της.

Κάθε φορά που η Λάουρα συναρμολογούσε σωστά ένα κομμάτι του σπασμένου καθρέφτη, κάποιος της έλεγε, της έδειχνε ή την έκανε να νιώσει κάτι για τον εαυτό της (ο Charles** της είπε αργότερα ότι ο

Αντικαθρεφτιζόμενος Εαυτός ήταν υπεύθυνος γι' αυτό). Ήταν ασήμαντα πράγματα, λεπτομέρειες για συγκεκριμένες στιγμές της ζωής της. Δεν επρόκειτο για τη νίκη της στο τένις – όταν είχε πάρει το πρωτάθλημα –, αλλά για μια συγκεκριμένη στιγμή κατά τη διάρκεια του αγώνα, όταν, αλλάζοντας γήπεδο, πήρε θάρρος και αποκάλυψε την ανταγωνίστριά της «Χοντρή», όπως την είχε συμβουλεύσει να πει η προπονήτρια. Έπειτα νίκησε στον αγώνα. Δεν είχε καμιά σχέση με το να ξαναβίσει το καρδιοχτύπι του έρωτα, αλλά με το να μάθει αν όντως ο Γκάμπι αγαπούσε τρελά τις φακίδες της, που αυτή μισούσε. Οι άλλοι νόμιζαν ότι η Λάουρα είναι φαντασμένη, ενώ αυτή ήταν πολύ ντροπαλή. Τα φλας εικόνων, λέξεων, ήχων, αγγιγμάτων που της προσέφερε αυτός ο ΑΕ (δηλαδή ο Αντικαθρεφτιζόμενος Εαυτός) την έκαναν να δει διαφορετικά την πραγματικότητα. Αφού συναρμολόγησε ένα κομματάκι καθρέφτη ρομβοειδούς μορφής, έμαθε ότι η Ιωάννα που έμενε στον δεύτερο όροφο τη ζήλευε για τα ορθοδοντικά σιδεράκια της. Σ' ένα κομματάκι ωοειδούς μορφής είδε τον εαυτό της ακριβώς έτσι όπως τον έβλεπε η καθηγήτρια μαθηματικών που την ενθάρρυνε να συμμετέχει σε διαγωνισμούς, και σε άλλο στενόμακρο κομματάκι άκουσε αυτά που σκέφτονταν οι περαστικοί για κείνη.

Ύστερα από πιάνια δουλειά, απουσίες στο σχολείο, τσακωμούς με τους δικούς της, η κοπέλα κατόρθωσε να συναρμολογήσει τον καθρέφτη ΙΚΕΑ που βρισκόταν στο πάτωμα του δωματίου της. Τώρα έπρεπε να κολλήσει με κάποιον τρόπο τα κομμάτια μαζί. Αλλά με τι; Προσπάθησε πρώτα με μια κόλλα που είχε δει σε μια διαφήμιση στην τηλεόραση. Αποτυχία! Τα κομματάκια δεν κολλούσαν με τίποτα. Προσπάθησε με μια κολλητική ταινία. Το αποτέλεσμα ήταν αξιολύπητο, ούτε φαινόταν ανθεκτικό. Πήρε τη σκόνη που είχε μαζέψει μαζί με τα θρύψαλα και τη σκόρπισε απάνω. Αυτή μπήκε στις σχισμές, αλλά πάλι τίποτα. Τότε θυμήθηκε ότι είχε διαβάσει κάπου ότι στην Ιαπωνία κολλούσαν τα σπασμένα αγγεία με χρυσάφι και έτσι αυτά αποκτούσαν μεγάλη αξία λόγω των ορατών σχισμών που είχαν να πουν ιστορίες. Χρυσάφι δεν είχε, οπότε δοκίμασε με μέλι – έμοιαζε ως προς το χρώμα και είχαν πολύ στην αποθήκη του σπιτιού. Θαύμα. Τα θραύσματα κόλλησαν όλα μαζί χωρίς καμιά δυσκολία. Τώρα μια φιδωτή γραμμή κίτρινου μελιού κρατούσε καλά τα

συναρμολογημένα κομματάκια στην κορνίζα του καθρέφτη.

Η Λάουρα έβαλε τελικά στη θέση του τον επισκευασμένο καθρέφτη. Όπως τον κοιτούσε, είχε όρεξη να τον γλείφει. Στον καθρέφτη όπου καθημερινά δεν έβλεπε τίποτε άλλο παρά μια κοπέλα με φακίδες και με μαλλί μαζεμένο σε αλογοουρά, που δεν αγαπούσε τον εαυτό της και δεν είχε αυτοπεποίθηση, έβλεπε τώρα κάτι άλλο, κάποιον άλλον. Μέσω των σχισμών που είχε κολλήσει με μέλι από φλαμούρι, ο ΑΕ την ρώτησε:

- Λάουρα, κατάλαβες τώρα;
- Ναι, ναι, το κατάλαβα. Δεν είμαι αυτή που νόμιζα.
- Ούτε αυτή που οι άλλοι νομίζουν πως είσαι. Είσαι αυτή που οι άλλοι νομίζουν ότι νομίζεις πως είσαι.

Δεν ξέρω αν η Λάουρα κατάλαβε στ' αλήθεια αυτά τα λόγια ή απλώς ήθελε να καυχιέται ότι κατάλαβε. Είναι βέβαιο όμως ότι, όταν πλένει τα δόντια της το πρωί και κοιτάει στον καθρέφτη που έχει κολλήσει με μέλι από φλαμούρι, βλέπει τον εαυτό της διαφορετικό. Οι φακίδες ή τα ορθοδοντικά σιδεράκια της τής φαίνονται πολύ ευχάριστα. Κάποτε βλέπει τον εαυτό της έτσι όπως θα ήθελε να είναι, άλλοτε έτσι όπως νομίζει ότι είναι ή όπως τη βλέπει η καθηγήτριά της ή οι καλύτεροί της φίλοι. Κάποτε, όταν κοιτάζει τον εαυτό της, νιώθει την απαλή γρατσουσιά στο μάγουλο. Την αγγίζει με το χέρι και τότε ξέρει ότι ο παππούς της τη σκέφτεται με αγάπη. Α, ναι! Η Λάουρα έχει καταλάβει και κάτι άλλο μετά το πάθημα αυτό – το ότι δεν βλέπεις τον εαυτό σου μόνο στον καθρέφτη.

* Τεχνική επισκευής κεραμικών σκευών που χρησιμοποιεί πανάκριβη χρυσή σκόνη για τη συγκόλληση των σπασμένων κομματιών (Kiri σημαίνει «χρυσός», και Tsugi, «ενώνω») (υποσημείωση του μεταφραστή).

** Πρόκειται για έναν κοινωνιολόγο ονόματι Charles Horton Cooley (υποσημείωση της συγγραφέα).

Transformarea

Makis Tsitas

Traducere din limba greacă: Claudiu Sfirschi-Lăudat

■

Sunt furios... și o să vă spun de ce.

Nu știu cum e mama voastră, dar a mea e bună. Mă iubește și are grijă de mine. Este amabilă și nu se înfurie (prea ușor) din cauza năzbâtiilor mele.

Totuși, există și momente când devine agasantă. De pildă, dimineața, când mă obligă să măncânc cereale anoste într-un ditamai castronul plin cu lapte scârbos sau când gătește unele dintre cele mai dezgustătoare mâncăruri din lume: bame, linte, orez cu praz și alte chestii grețoase.

Apoi, mai există momente când poate deveni extrem de agasantă.

Dacă i-a intrat ceva în cap, nu mai e chip s-o faci să-și schimbe părerea – nu se răzgândește nici dacă s-ar răsturna universul. Orice i-aș spune în clipa aia, ea consideră e greșit. Și nu exagerez deloc! Citiți această povestioară și veți pricepe ce vreau să zic.

Era într-o dimineață de sâmbătă, iar eu, firește, nu trebuia să merg la școală. Tocmai ce văzusem un episod de desene animate și mă apucasem să meșteresc la motorul avionului meu.

Mama era ocupată cu diverse treburi prin casă.

La un moment dat, mi s-a făcut sete și m-am dus în bucătărie. Pe masă, am văzut un bol mare plin cu morcovi. Erau niște morcovi frumoși și păreau

gustoși așa curățați și spălați cum stăteau ei acolo. M-am așezat pe scaun și m-am pus pe ronțait morcovi cu mare poftă.

După ce l-am terminat și pe ultimul, am simțit că ceva ciudat începea să mi se întâmple. Am priceput ce era...

Am dat fuga imediat la oglinda mea preferată – aia mare din baie. Și atunci am văzut cum încep să mă transform.

Mai întâi, mi-au crescut urechile, apoi, dinții – în special, ăia doi din față –, iar la urmă mi-a răsărit și o coadă. În doar trei minute mă transformasem complet în Bugs Bunny.

Pentru cei care nu știu, Bugs Bunny este un iepure faimos, eroul unei foarte cunoscute serii de desene animate. E un tip incredibil, isteț foc, e gri la culoare și face mereu tot felul de năzdrăvănii.

Devenisem Bugs Bunny și eram tare fericit!

„Acum o să-i fac o mare surpriză”, m-am gândit eu și m-am dus s-o caut pe mama.

Făcea patul în dormitor.

– Ei, iată-te! a spus. Ce face băiețelul meu?

„Nu m-a văzut bine”, m-am gândit, „e prinsă cu treburi”.

– Mamă, uite!

S-a întors și m-a privit.

– Ce să văd?

– Pe mine!

– Da, mă uit la tine.

– Și?

– Cum și?

Dacă e cu puțință așa ceva!

– Mamă, chiar n-ai observat nimic?

– Ce să observ?

Deja începusem să mă înfurii. „Ori o face ca să mă scoată din sărite”, m-am gândit eu, „ori are nevoie urgent de ochelari, că nu mai vede nimic.”

7+

– N-ai văzut nimic schimbat la mine?

M-a privit cu atenție, după care mi-a răspuns:

– Ți-a crescut părul și-ți intră-n ochi. Măine mergem la domnul Minas, ca să te tundă.

– Doar asta ai remarcat?

– A, da! Iar ți-ai pătat tricoul! Scoate-l și pune-ți unul curat!

– N-ai observat și altceva?

– Ce altceva ar mai fi trebuit să observ, copile?

Ah, n-am putut să mă mai abțin!

– Vai, mamă! am spus eu mânios. Nu vezi că m-am transformat în Bugs Bunny?

A făcut ochii mari.

– În ce zici că te-ai transformat?

– În Bugs Bunny, celebrul iepure din desenele animate!

Cred că se enervase de-a binelea.

– Încetează! a strigat. Una-două, îmi trănțești câte-o bazaconie. Ești în toate mințile, copile?

Evident că m-am îmbufnat. Pentru că mă jignise.

Ea nu m-a luat în seamă, desigur. A trecut pe lângă mine și s-a dus în bucătărie, ca să-și continue treburile.

Și atunci s-a auzit un zbierăt.

– Unde sunt morcovii?

N-am zis nimic.

– Ai mâncat toți morcovii?

– Așa m-am transformat Bugs Bunny!

– Și din ce fac eu supa acum? Ce mâncăm azi?

N-aveam nimic de zis...

– Ce să zic, băiete...

Era scoasă din sărite.

Și eu eram supărat. Nu atât pentru că mă certase, ci fiindcă nu putuse vedea cea mai bună transformare a mea de până atunci!

„Nu cumva avusese loc o greșeală?”, m-am întrebat eu și am dat fuga la oglindă. Bineînțeles că nu. Eram un Bugs Bunny perfect! Absolut identic, ba chiar cred că întru câtva mai bine.

Singura mea speranță rămânea tata.

– Mamă, când vine tata?

– Cam într-o oră.

Minunat! M-am întins pe canapea, mi-am pus muzică să ascult și am așteptat. O oră trece repede.

Însă din nefericire – sau din fericire –, m-a luat somnul.

M-a trezit tata, când a venit acasă.

N-a zis însă nimic de transformarea mea, iar asta m-a neliniștit.

M-am dus repede la oglinda mea preferată. Și acolo am văzut că se produsese o nenorocire! Redevenisem Yorgos. Yorgos cel uman...

„Om mai ghinionist decât mine nu există”, m-am gândit. Și eram tare, tare, tare amărât din pricina asta.

În cele din urmă, mama a pregătit macaroane cu roșii și multă brânză, care întotdeauna îi ies perfect, și o salată verde, cu castraveți și roșii, care e preferata mea.

Pe de o parte, mâncarea îmi stârnise o poftă grozavă, dar pe de alta eram tare supărat că tot efortul meu se dusese pe apa sâmbetei...

Mama mi-a zis:

– Acum, ne spălăm pe mâini și mâncăm.

M-am dus la baie. Deschizând robinetul, m-am privit în oglinda preferată.

Și atunci m-am văzut făcând ochii mari și m-am auzit zicând:

– Nu se poate, băi prostule! Nu! Ai fi putut să-ți faci un selfie cu telefonul mamei. Așa, toată lumea ți-ar fi putut vedea transformarea!

Η μεταμόρφωση

Μάκης Τσίτας

Είμαι θυμωμένος και θα σας πω γιατί.

Δεν ξέρω πώς είναι η μαμά σας. Η δική μου είναι καλή. Με αγαπάει και με φροντίζει. Είναι ευγενική και δεν εκνευρίζεται (πολύ εύκολα) με τις αταξίες μου.

Όμως υπάρχουν και κάποιες φορές που γίνεται εκνευριστική. Όπως όταν με υποχρεώνει κάθε πρωί να τρώω άνοστα δημητριακά μέσα σε μια τεράστια γαβάθα αηδιαστικό γάλα και όταν μαγειρεύει μερικά απ' τα χειρότερα φαγητά του κόσμου: μπάμιες, φακές, πρασόρυζο και άλλα τέτοια σιχαμερά.

Κι επίσης υπάρχουν κάποιες φορές που γίνεται πολύ εκνευριστική.

Αν της μπει κάτι στο μυαλό δεν της το βγάζεις με τίποτα – δεν της αλλάζεις τη γνώμη ακόμη κι αν αναποδογυρίσει ο κόσμος όλος. Ότι και να της πω εκείνη την ώρα το θεωρεί λάθος! Δεν είναι υπερβολή αυτό που σας λέω. Διαβάστε αυτή την ιστορία και θα καταλάβετε:

Ήταν Σάββατο πρωί και βέβαια τα σχολεία ήταν κλειστά. Εγώ μόλις είχα δει μια μικρή ταινία κινουμένων σχεδίων και τώρα επισκεύαζα τη μηχανή του αεροπλάνου μου.

Η μαμά έκανε διάφορες δουλειές.

Κάποια στιγμή δίψασα και πήγα στην κουζίνα. Πάνω στον πάγκο είδα ένα μεγάλο μπολ γεμάτο με καρότα. Ήταν ωραία και λαχταριστά καρότα,

καθαρισμένα και πλυμένα. Κάθισα στην καρέκλα κι άρχισα να τρώω με μεγάλη όρεξη.

Με το που εξαφάνισα και το τελευταίο καρότο αισθάνθηκα πως κάτι περίεργο άρχισε να γίνεται πάνω μου. Κατάλαβα τι γίνεται...

Έτρεξα αμέσως στον αγαπημένο μου μεγάλο καθρέφτη που έχουμε στο μπάνιο.

Και τότε είδα να ξεκινάει η μεταμόρφωσή μου.

Πρώτα μεγάλωσαν τ' αυτιά μου, ύστερα τα δόντια μου και κυρίως τα δύο μπροστινά και στο τέλος έβγαλα και ουρά. Σε τρία λεπτά είχα γίνει ένας τέλειος Μπαγκς Μπάνι!

Ο Μπαγκς Μπάνι, για όσους δεν το ξέρουν, είναι ένα διάσημο καρτούν λαγός - ήρωας μιας πολύ γνωστής σειράς κινουμένων σχεδίων. Είναι ένας απίθανος τύπος, πανέξυπνος, έχει γκρι χρώμα και κάνει συνέχεια σκανταλιές.

Είχα γίνει Μπαγκς Μπάνι και ήμουν πολύ χαρούμενος γι' αυτό!

«Τώρα θα της κάνω μεγάλη έκπληξη» σκέφτηκα και πήγα να βρω τη μαμά.

Ήταν στην κρεβατοκάμαρα και έστρωνε το κρεβάτι.

«Καλώς τον» είπε. «Τι κάνει το αγόρι μου;».

Δε με είδε καλά, σκέφτηκα, είναι απασχολημένη με τη δουλειές.

«Μαμά, κοίτα!»

Γύρισε και με κοίταξε.

«Τι να δω;»

«Εμένα»

«Σε κοιτάζω»

«Και;»

«Τι και;»

Αν είναι δυνατόν!

«Δεν πρόσεξες τίποτα, ρε μαμά;»

«Τι να προσέξω;»

Είχα αρχίσει πια να θυμώνω. Ή το κάνει για να μου σπάσει τα νεύρα,

σκέφτηκα, ή πρέπει επειγόντως να βάλει γυαλιά γιατί δε βλέπει τίποτα.

«Δεν είδες τίποτα διαφορετικό πάνω μου;»

Με κοίταξε καλά καλά και ύστερα είπε:

«Τα μαλλιά σου μεγάλωσαν και πέφτουν στα μάτια σου. Θα πάμε αύριο στον κύριο Μηνά να σου τα κόψει».

«Αυτό πρόσεξες μόνο επάνω μου;»

«Α, ναι, λέρωσες πάλι τη μπλούζα σου. Βγάλτην και βάλε μια καθαρή».

«Τίποτα άλλο δεν πρόσεξες;»

«Τι άλλο θα έπρεπε, βρε παιδάκι μου;»

Ε, δεν κρατήθηκα!

«Αμάν βρε μαμά», είπα αγανακτισμένος, «δε βλέπεις επιτέλους ότι έγινα Μπαγκς Μπάνι;»

Γούρλωσε τα μάτια της.

«Τι έγινες λέει;»

«Ο Μπαγκς Μπάνι, ο διάσημος λαγός απ' τα κινούμενα σχέδια!»

Νομίζω πως είχε εκνευριστεί για τα καλά:

«Έλεος πια!», φώναξε. «Κάθε τρεις και λίγο σκέφτεσαι και μου λες κάτι παλαβό. Είσαι στα καλά σου παιδάκι μου;»

Εννοείται πως κατέβασα τα μούτρα. Γιατί με πρόσβαλε!

Εκείνη βέβαια δεν έδωσε σημασία. Με προσπέρασε και πήγε στην κουζίνα για να συνεχίσει τις δουλειές της.

Και τότε ακούστηκε μια τσιρίδα:

«Πού είναι τα καρότα;»

Δε μίλησα.

«Έφαγες όλα τα καρότα!»

«Έτσι έγινα Μπαγκς Μπάνι!»

«Και τώρα πώς θα φτιάξω τη σούπα; Τι θα φάμε σήμερα;»

Δεν είχα να προτείνω κάτι...

«Τι να σου παιδάκι μου, τι να σου πω...».

Εκείνη ήταν τσατισμένη.

Κι εγώ ήμουν στεναχωρημένος. Όχι τόσο γιατί με μάλωσε αλλά γιατί δεν μπόρεσε να δει την καλύτερη μεταμόρφωση που είχα πετύχει σε όλη μου τη ζωή!

Μήπως όμως είχε γίνει κανένα λάθος; Αναρωτήθηκα και έτρεξα στον καθρέφτη. Φυσικά και δεν είχε γίνει. Ήμουν ένας τέλειος Μπαγκς Μπάνι! Ίδιος με αυτόν και νομίζω και κάπως καλύτερος.

Η μόνη μου ελπίδα ήταν ο μπαμπάς.

«Μαμά τι ώρα θα έρθει ο μπαμπάς;»

«Σε καμιά ώρα».

Ωραία! Ξάπλωσα στον καναπέ, έβαλα να ακούσω μουσική και τον περίμενα. Μια ώρα περνάει πολύ εύκολα.

Όμως για κακή μου τύχη, για πολύ κακή μου τύχη, με πήρε ο ύπνος...

Με ξύπνησε ο μπαμπάς όταν ήρθε.

Δεν είπε όμως τίποτα για τη μεταμόρφωσή μου και αυτό με ανησύχησε.

Έτρεξα στον αγαπημένο μου καθρέφτη. Κι εκεί είδα πως είχε συμβεί καταστροφή! Ξανάγινα ο Γιώργος. Ο ανθρώπινος Γιώργος...

Είμαι ο άτυχος των άτυχων, σκέφτηκα. Και ήμουν πολύ, πολύ, πολύ στεναχωρημένος γι' αυτό.

Τελικά η μαμά έφτιαξε μια μακαρονάδα με τριμμένη ντομάτα και μπόλικο τυρί που την κάνει πάντα τέλεια και αγγουροντοματομαρουλοσαλάτα που είναι η αγαπημένη μου.

Είχα μεγάλη όρεξη γι' αυτό το φαγητό αλλά είχα και μεγάλη στεναχώρια μαζί γιατί πήγε στράφι η προσπάθειά μου...

Η μαμά είπε:

«Πλένουμε χέρια και τρώμε».

Πήγα στο μπάνιο. Καθώς άνοιξα τη βρύση κοιτάχτηκα στον αγαπημένο καθρέφτη. Και τότε με είδα να γουρλώνω τα μάτια και άκουσα να μου λέω:

«Όχι, ρε βλάκα! Όχι! Θα μπορούσες να βγάλεις μια σέλφι με το κινητό της μαμάς κι έτσι όλος ο κόσμος θα έβλεπε τη μεταμόρφωσή σου!»

5/10+

5/10+

**LITTLE
LIT.**

**LIT
LIT**

Micul Leopold stă tolănit la soare pe acoperișul casei încă neterminate. Caută mereu locuri înalte, unde bate soarele cât mai tare. Îi place la nebunie să se încingă. Așa se încarcă el.

Leopold e un roboțel cu elice, acoperit aproape în întregime cu mici panouri solare, ca niște solzi. Absoarbe lumină cu tot corpul, mai puțin cu oglinda din frunte. Dacă se simte în pericol, Leopold poate reflecta lumina astfel încât să-ți intre direct în ochi!

Cărăbușul Ilie îi dă târcoale. L-a urmărit toată dimineața și nu l-a văzut ronțâind nimic. Oare ce specie de insectă o fi aceasta? Cu solzii ăia și cu ochiul de oglindă în frunte?

În cele din urmă își face curaj, își ia paharul cu suc verde din fruze de stejar (ca să pară nonșalant) și se duce pe acoperiș, să stea și el la soare, la o distanță sigură de Leopold.

Aterizează un pic cam brusc și carapacea lui pe acoperiș sună ca un bob de grindină. Aproape că i se varsă sucul din pahar și aproape că scapă și paiul.

Leopold întoarce capul cu un zgomot metalic și-i spune, din senin:

— Când văd pahare de plastic îmi vine să fac scurtcircuit!

Lui Ilie îi place de el instantaneu. Aruncă repede paharul și paiul de plastic de pe acoperiș, iar acestea ajung într-o tufă de cimișir. Se uită la Leopold cu un rânjel larg.

— Nu asta am vrut să zic, spune roboțelul îngrijorat și se duce la uluc, se pune pe burtă și se uită unde au aterizat gunoaiele.

— Am scăpat de ele, zice cărăbușul.

Iar Leopold se apucă și-i ține o prelegere despre cât de greu e să scapi cu adevărat de plastic și mai ales, despre cum nu așa se scapă.

Lui Ilie îi place și mai mult de el.

— De unde știi toate lucrurile astea? îl întreabă fascinat cărăbușul.

Până acum nu i-a mai explicat nimeni nimic despre lume.

— Habar n-am, cred că am fost programat să le știu, zice Leopold, întristându-se că nu are nicio amintire dinaintea momentului în care a evadat dintr-un container aflat în port.

— Programat? zice cărăbușul, care nu înțelege aceste cuvinte ciudate.

Nici scurtcircuit nu știe ce e, dar bănuiește că e ceva rău de tot pentru o insectă ca Leopold.

— Pe tine cine te-a inventat? îl întreabă roboțelul.

Nici Ilie nu-și amintește nimic dinaintea momentului în care a ieșit din pământ, unde petrecuse trei ani ca larvă.

Cad amândoi pe gânduri o vreme.

Apoi își iau zborul, Ilie zbârnâind din elitre și Leopold zbârnâind din elice, și intră prin pătratul mare, unde ar fi trebuit să vină un geam. Înăuntru, colțurile mai întunecate sunt pline de plase de păianjen.

Leopold sare pe o plasă ca pe o trambulină, până o rupe. Apoi se simte vinovat și zboară în alt colț, unde mai rupe o plasă. Aude și niște strigăte înfundate, păianjenii păgubiți strigă după el. Și, totuși, nu s-a mai simțit niciodată atât de bine. Bateria e plină și-l ajută să prindă viteză și, pentru prima dată de când a ieșit din container, are pe cineva cu care să se joace.

Intră cu capul în alte plase și le ia pe umeri și i se pare că are o capă de supererou.

Cu aripile lui chitinoase, Ilie i se pare oricum o creatură fantastică. Dacă ar trebui să salveze pe cineva, ei doi ar face o echipă grozavă.

Cărăbușul îi face semn către niște grinzi de care atârnă hamacele mai rezistente ale păianjenilor și se îndreaptă într-acolo. Ilie nu se poate abține. Dispare câteva minute și apoi se întoarce cu o păpădie uriașă.

Ce drăguț, se gândește Leopold și aproape că simte cum i se aburește ochiul de oglindă.

Însă Ilie se apucă și ronțăie păpădia. E mâncarea lui preferată. Și apoi scoate de sub o aripă o sticlă de plastic cu suc verde din frunze de stejar.

— Aaaah, când văd plastic îmi vine să fac scurtcircuit! strigă Leopold și Ilie gâlgâie sucul într-o secundă și apoi aruncă pe jos sticla, care aterizează într-un morman de nisip din mijlocul încăperii.

Un păianjen săritor, pe nume Petre, se uită curios la Leopold. Îl cercetează cu cei opt ochi ai lui și începe să țopăie cu cele opt picioare. Așa se comportă când își caută parteneri pe care să-i impresioneze.

Însă Ilie, care petrece mult timp aici la hamace, le cunoaște tertipurile acestor păianjeni săritori. Devine dintr-odată gelos și încearcă să-l distragă pe Leopold.

— Tu hibernezi? îl întreabă.

— Păi, îmi place la soare... Dar soare poate fi și iarna! zice el ezitant, căci acum se gândește prima dată la hibernare și caută răspunsurile în memorie.

Probabil că cine l-a înzestrat cu răspunsuri nu-și dorește ca el să hiberneze.

— Dar năpârlești? zice Ilie curios, căci unii gândăcei își leapădă carapacele.

— Doar dacă se strică vreun panou, zice Leopold.

— Nu-ți văd antenele! face Ilie și Leopold începe să râdă:

— Am alte sisteme de navigare, nu se mai poartă antenele!

Seara, păianjenii nu-l primesc pe Leopold în hamacele lor, după prăpădul pe care l-a făcut în timpul zilei. Așa că pentru perioada de repaos, roboțelul se culcă pe grămada de nisip din mijlocul casei.

A doua zi, casa se umple de muncitori care aduc nisip cu roaba și-l varsă peste nisipul din mijlocul casei. Leopold e dintr-odată înghițit!

Lui Ilie îi vine să plângă, e sigur că roboțelul s-a sufocat pe loc.

Însă Petre nu-și pierde încrederea și, ca o persoană săritoare și plină de energie, vine imediat cu un plan de acțiune: trebuie chemate furnicile, fiindcă au fălci mari.

— Ce treabă au fălcile? întrebă Ilie deznădăjduit.

— Cum să n-aibă? Știi de ce sunt fantastice furnicile? Pentru că manipulează obiecte! Cu fălcile! Adevărul e că sunt și destul de gustoase și de aceea eu nu mă pot abține să nu le mănânc, ceea ce înseamnă că nu pot să mă duc eu să le cer ajutorul. Va trebui să te duci tu.

Ilie își suflă nasul într-o frunză de stejar pe care o avea la el s-o ronțăie.

— Pe locuri, fiți gata, start! strigă Petre atât de tare încât cărăbușului îi sare inima.

Aruncă frunza pe grămada de nisip și zice:

— Dar unde găsesc eu furnici?

— Peste tot! spune Petre.

Ilie iese din casă, iar Petre își găsește o poziție strategică în colțul încăperii, de unde poate supraveghea grămada de nisip. Știe exact în ce punct se afla Leopold când a fost acoperit și la ce adâncime se află acum și, ca un inginer iscusit ce este, care nu dă greș niciodată când își construiește plasa, începe să facă măsurători și calcule, pentru a le oferi furnicilor o strategie.

Cărăbușul nu prea trage nădejde că cineva pe lumea asta ar vrea să facă ceva pe gratis. De ce să-l ajute furnicile pe el sau, și mai de neînchipuit, de ce ar ajuta insecta aia stranie îngropată în nisip?

Rupe în drum o păpădie mică, dar care în brațe la el pare imensă, și de data asta, pentru prima oară în viața lui, păpădia n-o s-o mănânce, ci o s-o ofere furnicilor.

— Furniciloor! strigă el pe marginea unei scorburi din nuc.

Glasul lui se aude cu ecou în interiorul trunchiului.

— Nu mușc și nu înțep! mai strigă el, ceva mai încet, căci îi este jenă să se prezinte astfel lumii, spunând că nu este un monstru.

Petre e nerăbdător, nu înțelege de ce n-au ajuns încă furnicile, să înceapă să sape. Așa că-și ia la spinare toate cele opt picioare și pleacă să-l caute pe Ilie. Sare de la fereastră și se aruncă pe o adiere de vânt, apoi se folosește de firul său elastic pentru a se agăța de plante și crengi și cât ai zice pește ajunge în nuc, unde cu cei opt ochi îl vede pe cărăbuș posomorât pe

marginea scorburii.

— Știu ce poți să faci! zice Petre. Starea ta de spirit mă inspiră. Fii atent. Știi cu ce se hrănesc furnicile? Cu frunze, ciuperci, ouă, larve, dar șiii... șiii...?

Petre așteaptă, ca un învățător care-ți suflă prima parte a răspunsului.

— Dar șiii... Și aici intervine rolul tău... Insecte moarte! Poți să-ți iei păpădia și să faci pe mortul în drum, îți arăt eu unde, că le-am văzut pe unde intră în zid în spatele casei. Întâi le atragi și după aceea stai de vorbă.

— Câte lucruri știi despre lume! zice Ilie.

— Ochii sunt secretul, spune păianjenul. Cască bine ochii! Pe toți pe care-i ai!

Ilie face pe mortul ore în șir, iar furnicile trec pe lângă el indiferente, nici nu-l remarcă. Bine că muncitorii nu mai vin cu roabele de nisip și grămada nu mai crește. Acum instalează un gard de jur împrejurul curții. Când nu mai poate să facă pe mortul fiindcă moare de sete, Ilie se ridică și scoate o cutie de suc de frunze de stejar, o înțeapă cu un pai și trage cu nesaț lichidul verde. Și în timp ce bea zgomotos, una dintre furnici se oprește în sfârșit și zice:

— Ce-i aia?

— Vrei? zice Ilie.

Furnica se apucă și ronțăie paiul.

— Ce ciudat, zice ea, cum poți să mănânci așa ceva? N-are niciun gust.

— A, nu, ăsta nu se mănâncă, zice cărăbușul.

— Nu există lucruri care să nu se poată mânca, spune furnica. Există fălci pentru orice!

— Hmm, nu știu ce să spun despre plastic, răspunde Ilie, aducându-și aminte de ce i-a zis Leopold și simțindu-se dintr-odată vinovat.

Ascunde paiul la spate și apoi stoarce cutia de suc peste furnică, iar aceasta începe să leorpăie și zice:

— A, dar e chiar bun!

În scurt timp, grămada de nisip e atacată de furnici. Păianjenul, ascuns în zid, îi dă indicații de geometrie cărăbușului, iar acesta la rândul lui le dă mai departe, impresionând tot neamul furnicesc.

Când Leopold e dezgropat, arată destul de mort. Cu toate că au promis

solemn că nu se apucă să-l ronțăie, ca pe orice stârv de insectă, una dintre furnici nu se poate abține și-și înfige fălcile în el.

— Au! face ea. Hmm, imposibil, zice apoi ca pentru sine, gânditoare.

Mai încearcă o dată și mușcă mai tare.

Și atunci Leopold se mișcă cu un bâzâit metalic, iar furnica sare cât colo.

Ilie e nebun de fericire și-l îmbrățișează. Păianjenul iese și el pe pervaz și începe să țopăie.

Cărăbușul îi povestește ce s-a întâmplat și-i mai spune că prețul plătit pentru această operațiune a fost de zece găleți de suc de stejar pentru furnici.

Când aude de una ca asta, lui Petre îi ies toți ochii din cap.

— Nu știi să ceri! Nu știi să rogi frumos! Nu știi să te miorlăi! Nu știi să negociezi! Nu știi nimic! face el. Zece găleți! Zece! De unde?

— Eram disperat, spune Ilie. De zece ori disperat.

— De unde o să scoatem zece găleți de suc?

— O să-l producem noi, zice Ilie, că nu-l vor tot odată, măcar asta am putut să stabilesc.

Adevărul e c-ar putea să-l ia de la magazin, dar n-ar vrea să-l supere pe Leopold. Unde ar ajunge după aia toate ambalajele?

— Ți-a fost frică? îl întreabă cărăbușul după o vreme.

Petre nu-și poate lua ochii de la roboțel. Cu toate cunoștințele lui despre lume, uite că o insectă așa adorabilă n-a mai văzut.

— Frică? Nu știu ce e aceea frică.

— Ce interesant, zice păianjenul fascinat.

— Dar am știut sigur c-o să mă scoateți de acolo, fiindcă am fost programat să am încredere! spune Leopold vesel și începe să caute în memorie metode rapide de a produce suc de stejar.

Leopold

Lavinia Branîște

Traducere în limba maghiară de: Nora Dobre

A kis Leopold lustán fekszik a napon egy még nem kész ház tetején.

Mindig magas helyeket keres, ahol a nap erősen süt. Imád felforrósodni. Ő így töltődik fel.

Leopold egy kis propelleres robot, szinte teljes mértékben apró napelemek borítják testét, mintha pikkelyek lennének. Egész testével szívja fel a fényt, kivéve a homlokán levő tükröt. Amikor veszélyt érez, Leopold visszaveri ezzel a fényt, egyenesen szembe süt!

Ilie cserebogár környékezi. Egész reggel követte, nem látta semmit sem rágcسانی. Milyen rovarfajta lehet ez? Azokkal a pikkelyekkel és a homlokán levő tükörrel?

Végül is veszi a bátorságot, megmarkolja tölgylevelekből készült zöld üdítőjét (azért, hogy fesztelenek tűnjön), és a tetőre megy, hogy ő is sütkérezhessen, biztonságos távolságra Leopoldtól.

Kissé erős a landolás, úgy koppan páncélja a tetőn, mint a jég. Szinte kiborítja üdítőjét, szinte kicsúszik a szívószála is.

Leopold fémes csikorgással megfordítja a fejét, és rászól:

— Mikor műanyagpoharat látok, a legszívesebben rövidzárlatot produkálnék!

Ilienek ez egyből megtetszik. Ledobja a műanyag poharat és szívószálat a tetőről, amelyek a bokorban landolnak. Széles vigyorral néz Leopoldra.

— Nem ezt akartam mondani, mondja a kis robot szorongva, miközben a csatorna felé halad, hasra fekszik, és onnan nézi hova hulltak a szemetek.

— Megszabadultam tőlük, mondja a cserebogár.

Ezennel Leopold nekifog elmagyarázni mennyire nehéz igazából megszabadulni a műanyagtól, és azt, hogy semmiképp sem így.

Ilienek egyre inkább tetszik ez.

— Honnan tudod mindezt? Kérdezi a cserebogár teljesen elkáprázva.

Eddig sosem magyarázott neki senki semmit a világról.

— Fogalmam sincs, azt hiszem így voltam beprogramozva, hogy tudjam ezeket a dolgokat, mondta Leopold elszomorodva azon, hogy nincsenek emlékei a kikötőből való szökése előtti időszakból.

— Programozva? Kérdezi a cserebogár, mert nem érti e furcsa szavakat.

Nem tudja mi lehet a rövidzárlat, bár sejti, hogy valami rossz lehet egy olyan rovarnak, mint amilyen Leopold.

— Téged ki talált ki? Kérdezi a robotcska.

Ilie sem emlékszik semmire a földből való kijövetel előtt, ahol három évet töltött el lárva formában.

Mindketten elgondolkodnak.

Aztán felreppennek, Ilie a szárnyait csattogtatja, Leopold a propellerjét, a nagy kocka felé haladnak, ahol egy ablak kellett volna legyen. Odabent a sarkok sötétek és pókhálóval vannak átszőve.

Leopold addig ugrál egy pókhálón, mint egy trambulion, amíg elszakad. Hibásnak érzi magát, más sarok felé röpül, ahol viszont még egy hálót széttép. Még a pókok kesergését is hallja. És mégis, ennyire jól eddig sosem érezte magát. Teljesen fel van töltődve ez pedig jó sebességet ad neki, és amióta a konténerből kijött, először történik meg az, hogy van kivel játszania.

Egyéb hálókba bújik, és vállra öltve ezeket úgy fest, mint egy superhős.

Kitines szárnyaival Ilie számára most úgy fest, mint a mesebeli lény. Ha valakinek szüksége lenne mentésre, ketten csodálatos csapatot alkotnának.

A cserebogár jelez neki, hogy tartsanak odébb, ahol fagerendákhoz erősítve állnak pókhálók, mint valami függőágyak. Pár percre eltűnik, majd egy óriási gyermekláncfűvel tér vissza.

Milyen aranyos, gondolja Leopold, és szinte bepárásodik üvegszeme.

Ilie közben nekilát a gyermekláncfű majszolásához. A kedvenc étele. Majd

szárnya alól előkap egy tölgyfa levélből készült üdítőt.

— Jaj, amikor műanyagot látok, a rövidzárlat kerülget! kiáltja Leopold, Ilie pedig másodpercek alatt felhatja az italt, majd ledobja az üveget a helyiség kellős közepén álló homokbuckára.

Egy Petre nevet viselő pók kíváncsin figyeli Leopoldot. Nyolc szemével vizsgálja és nyolc lábán kezd ugrálni. Így tesz akkor, amikor olyan partnereket keres, amelyeknek szeretné a figyelmét elnyerni.

Ilie viszont, aki sok időt tölt itt a függőágyaknál, igencsak jól ismeri az effajta póktrükköket. Hirtelen előnti a féltékenység és Leopold figyelmét próbálja elterelni.

— Te hibernálsz? kérdezi.

— Hát, szeretem a napot... De nap létezik télen is! mondja, közben próbál visszaemlékezni az első hibernálására és emlékezetét kutatja.

Valószínűleg az, aki ellátta válaszokkal, nem kívánja, hogy hibernáljon.

— De vedleni szoktál? kérdezi kíváncsiskodva Ilie, mert egyes rovarok levedlik páncéljukat.

— Csak akkor, ha valamelyik napelemem meghibásodik.

— Nem látom az antennáidat! mutogatja Ilie és Leopold kacagni kezd.

— Manapság másként működnek a navigációs rendszerek, nem antennákkal!

Este nem fogadják a pókok függőágyaikba Leopoldot a napközben okozott károk miatt. Ezért a robotocska a ház közepén levő homokbuckára fekszik.

Másnap a ház megtelik munkásokkal, homokot hordanak és a ház közepére ontják. Leopoldot elnyeli a homok!

Iliét a sírás környékezi, attól tart, hogy helyben megfullad a robot.

Petre viszont nem bátortalanodik el, ugró és energikus lényként rögtön előrukkol egy tervvel: hangyákat kell hívni, nagy az állkapcsuk!

— Mi köze van az állkapcsoknak? kérdezi Ilie kiábrándultan.

— Hát már hogyan lenne? Tudod mennyire fantasztikusak a hangyák? Tárgyakat tudnak megmozgatni! Állkapcsuk segítségével! Az is igaz, hogy finomak is, és nem tudom megállni, hogy ne egyek belőlük, ami viszont azt jelenti, hogy nem kérhetek én segítséget tőlük. Neked kell majd kérned.

Ilie kifújja az orrát egy tölgyfa levélbe, bár eredetileg rágcsálásra szánta.

— Hát akkor, rajt! kiáltja Petre olyan hangosan, hogy a cserebogár szíve szinte kiugrik.

A homokbuckára dobja a levelet és rákérdez:

— No de hol talállok hangyát?

— Mindenhol! mondja Petre.

Ilie kilép a házból, Petre pedig stratégiai helyet foglal el a szoba sarkában, ahonnan jól tudja figyelni a homokbuckát. Pontosan tudja hol volt Leopold mielőtt eltemette volna a homok, és szemfüles mérnökként, sosem hibádzik amikor hálót tervez, így aztán nekifog számolni, hogy majd a hangyáknak stratégiával tudjon segíteni.

A cserebogár nem igazán reménykedik, hogy bárki is ingyen tenne valamit e világon. Miért is segítenének neki, vagy még ennél is elképzelhetlenebb, egy furcsa rovarnak, amely homokba van temetve?

Menet közben letör egy gyermekláncfű szálát, bár méretéhez viszonyítva még egy is óriásinak tűnik, és először életében nem eszi meg, hanem a hangyáknak készíti adni.

— Hangyááááá! Kiáltja el magát egy diófaüreg széléről.

Hangja visszhangzik a törzs belsejében.

— Nem harapok, nem szúrok! Teszi hozzá, kicsit halkabban, mert nem szeretne úgy bemutatkozni, hogy azt mondja, hogy ő nem egy szörny.

Petre türelmetlen, nem érti miért nem érkeztek a hangyák, és ásni kezd. Majd pedig nyolc lábára áll, és elindul megkeresni Iliet. Kiugrik az ablakból, szellőn csúszik, majd fonalával növényeken és ágakon át araszol, semmi perc alatt a diófához ér, ahol nyolc szemével látja meg az üreg szélén szomorkodó cserebogarat.

— Tudom mit tehetsz! mondja Petre. Inspiráltál. Tudod mivel étkeznek a hangyák? Levelekkel, gombával, tojással, lárvákkal, ééés... ééés...?

Petre várakozik, mint az oktató, aki a válasz első részét megsúgja.

— Ééés... Itt jön a te szereped... Halott rovarokkal! Magadra teheted a gyermekláncfű szálát és tetszhalottként terülhetnél ki az útra. Megmutatom hova, láttam hol járnak be a hangyák a házba a repedt falnál. Odacsalogatod

őket aztán meg elbeszélgettek.

— Mennyi mindent tudsz a világról! mondja Ilie.

— A szem a titok, mondja a pók. Nagyra tárjad a szemed. Az összes!

Ilie órákig teszi a halottat, a hangyák viszont érdektelenül közlekednek mellette, nem is veszik észre. Még jó, hogy nem jönnek a munkások újabb homokszállítmánnyal. Most egy kerítést szerelnek a kertnél. Amikor már nem bír feküdni mert szomjas, Ilie feláll és egy tölgyfalevél üdítőt vesz elő, szívószálat szúr belé, és szomjasan kezdi inni. A hangos nyakalás és közepette az egyik hangya megáll végre és rákérdez:

— Az mi?

— Kérsz? mondja Ilie.

A hangya nekifog a szívószálat rágcsálni.

— Milyen furcsa, mondja, hogy is tudsz ilyesmit enni? Semmi íze.

— Nem, nem ezt kell enni, mondja a cserebogár.

— Nem léteznek olyan dolgok, amelyeket nem lehet megenni, mondja a hangya. Az állkapocs mindenre való!

— Nahát, azért a műanyagról nem is tudom mit mondjak, válaszolja Ilie, akinek eszébe jut, amit Leopold mondott, és egyből hibásnak érzi magát.

Háta mögé rejti a szívószálat majd a hangyára önti az italt. A hangya örömeiben ugrálni kezd:

— Ez valóban nagyon finom!

Nemsokára ellepik a homokbuckát a hangyák. A fal mögé bújt pók mértani utasításokat ad a cserebogárnak, az pedig továbbadja a hangyáknak, lenyűgözve őket.

Elég halottnak fest Leopold mikor rátalálnak. Bár megígérték, hogy nem fogják megrágcsálni, mint bármilyen halott rovar, az egyik hangya mégsem állja meg, és állkapcsát ráfogja.

— Jaj! Mondja. Nahát, ezt lehetetlen, gondolta magában.

Még egyszer nekifut, erősebben ráharap.

Leopold fémhangokat hallatva megmozdul, a hangya pedig elugrik tőle.

Ilie mámoros boldogságban megöleli. A pók is kilép a sarokból és ugrálni kezd örömeiben.

A cserebogár elmeséli mindazt, ami történt, és hogy a műveletért fizetett ár tíz veder tölgyfalevél üdítő lesz.

Amikor ezt meghallja Petre, felmérgelődik.

— Ez azért, mert nem tudsz kérni! Nem tudsz szépen kérni! Nem tudsz siránkozni! Nem tudsz alkudozni! Nem tudsz semmit! Tíz veder! Tíz! De honnan?

— Kétségbe voltam esve, mondja Ilie. Tízszereesen kétségbe voltam esve.

— De honnan fogunk előteremteni tíz veder üdítőt?

— Mi fogjuk elkészíteni, mondja Ilie, mert nem egyből akarják, ezt azért meg tudtam beszélni velük.

Az igazság az, hogy boltból is meg lehetne vásárolni, de nem szeretné megbántani Leopoldot. Hova kerülnének a csomagolópapírok?

— Féltél? kérdezi a cserebogár kis idő után.

Petre nem tudja levenni szemeit a robotocskáról. Bár annyi mindent tud a világról, ennyire kedves rovar még sosem látott.

— Félni? Nem tudom mi a félelem.

— Ez nagyon érdekes, véli a pók csodálkozva.

— Viszont tudtam azt, hogy ki fogtok ásni onnan, mert arra voltam programozva, hogy bizakodjak! mondja vidáman Leopold és nekifog memóriájában gyors, tölgyfa italt készítő módszereket keresni.

Povestea oglinzii singuratice

De Judit Berg

Traducere din limba maghiară: Bara Hajnal

■

A fost odată o oglindă singuratică. Nimeni nu o voia.

A venit o fată pistruiată, dealtfel frumoasă, s-a uitat în ea și s-a strâmbat.

– Pfui! a spus. Patetic. Scârbos.

A venit o femeie cu gene lungi, s-a uitat în ea și ochii i s-au înlăcrimat.

– Îngrozitor, a șpotit dezamăgită. Câte riduri!

– Minte oglinda! i-a spus soțul, îmbrățișând-o.

A venit un băiețel, s-a uitat în ea, a făcut grimase, s-a scâlâmbăiat, a rânjit.

Sora lui l-a tras deoparte:

– Lasă oglinda aceea plictisitoare! Mai bine să facem un selfie cu urechi de iepuraș!

Oglinda s-a ofensat.

– Patetic, scârbos, mincinos, plictisitor? Mai bine îmi iau lumea în cap!

Și a pornit la drum, traversând orașul. Un bocanc uriaș a luat-o la șuturi de s-a lovit de perete și i s-a ciobit marginea. O pisică vagaboandă a vrut să se joace cu ea, dar marginea ciobită i-a tăiat laba, astfel că pisica a alergat cât a văzut cu ochii, cu laba sângerândă. Până seara oglinda singuratică s-a umplu de noroi și mizerie, nimeni nu voia s-o primească. A petrecut o noapte în curtea unei fabrici, printre țigle de sticlă sparte. Cioburile i-au povestit cum pot ele să aprindă chiar și o căpiță de fân, dacă absorb lumina soarelui. Oglinda singuratică ar fi rămas cu plăcere printre cioburi, dar acestea nu i-au permis.

– Tu nu faci parte din grupul nostru!

Astfel că oglinda a pornit din nou la drum; curând s-a lipit de ea o gumă de mestecat aruncată, iar în stația de autobuz i s-a aruncat în față un muc de țigară. Apoi a venit un măturător de stradă și cât pe ce să-l ia pe lopată.

– Câtă mizerie! a mormăit acesta iritat.

Oglinda singuratică s-a supărat.

– Nimeni nu mă vrea? Sunt un deșeu? Atunci, mai bine dau foc lumii întregi!

Și a plecat în pădure, gândind că copacii pot fi incendiați mai ușor, decât orașul. Cum a ajuns însă într-o poiană și razele soarelui s-au reflectat în ea, o coțofană a luat-o în cioc și a urcat-o în vârful unui brad.

– Dă-mi drumul! strigă oglinda. Am treabă!

– Ce frumos lucești, a cârâit coțofana. Te vreau ca podoabă în cuibul meu!

Oricât s-a opus oglinda singuratică, coțofana a luat-o și a împins-o în cuib, alături de trei monede, un capac de sticlă de bere și un medalion de alamă. Oglinda însă nu avea stare. Imediat ce coțofana a zburat, a sărit din cuibul acesteia. Noroc că a căzut într-o tufă mare, astfel a scăpat cu doar câteva zgârieturi, dar de acum a mers mai departe cu mai multă grijă. Seara s-a așezat extenuată pe o piatră plină de mușchi, pe malul unui lacul. Era obosită, dar nu-i venea somnul. Privea lacul vrăjtită de imensa lui oglindă în care se reflecta strălucind cerul înstelat și luna.

– Ce n-aș da să fiu și eu la fel de frumoasă, a oftat.

Și cum s-a uitat la propria-i suprafață lipicioasă și marginea ciobită, și-a dorit brusc ca apa să o spele, să se poată scufunda în adâncul lacului și, cuibărită în mâl, să devină una cu luciul infinit al apei.

A intrat în apă, s-a limpezit bucurându-se de răcoarea picăturilor de apă, și s-a înviorat. Îi trecuse dorul de a se scufunda printre alge. S-a cățărat înapoi pe mal și s-a întins.

– Sunt o fricoasă, şușoti, apoi a cuprins-o somnul.

Când s-a trezit, razele soarelui o mângâiau pe burtă. Deasupra capului a auzit un râset vesel.

– Uite, mamă!

– Ce ai găsit, micuța mea?

– O comoară! Am zărit-o încă de pe deal, cât de frumos lucește!

O mână moale a ridicat oglinda singuratică și doi ochi strălucitori priveau în ea.

– Este minunată! a șușotit fetița entuziasmată. Pot s-o iau acasă, nu-i așa?

– Sigur, îi zâmbi mama.

Oglinda singuratică nu mai văzuse un zâmbet atât de drag.

– Va fi comoara mea secretă, oglinda mea miraculoasă care îmi va arăta totul din această lume, a spus fetița, înfășurându-și cu grijă comoara într-o batistă și ascunzând-o în geanta ei.

Oglinda singuratică era cuprinsă de niște senzații nemaîntâlnite: furnicături la nas și mâncărime la ochi. Batista s-a umezit în jurul ei. Geanta era comodă și mirosea a sandviș, se simțea cu adevărat bine în ea. Ziua fetiței a fost dedicată excursiei, dar cu toate acestea ea scotea tot timpul oglinda din geantă ca să o admire și să-i zâmbească, și de fiecare dată o înfășura din nou și o puneă cu grijă înapoi în geantă.

Oglinda singuratică nu se mai simțea furioasă, fricoasă și ofensată. A așteptat plină de speranță.

– Curând ajungem acasă, i-a spus fetița când a scos-o ultima dată din geantă.

– Da, acasă! i-a răspuns cu un zâmbet oglinda, în timp ce în trupul ei se răspândeă încet căldură și calm.

Az árva tükör története

De Judit Berg

Volt egyszer egy árva tükör. Nem kellett senkinek.

Jött egy szép, szeplős lány, belenézett, elfintorodott.

– Fúj! – mondta. – Szánalmas. Undorító.

Jött egy asszony hosszú szempillákkal, belenézett, könnyek gyűltek a szemébe.

– Szörnyű – suttogta –, mennyi ránc!

– A tükör hazudik! – ölelte át a férje.

Jött egy kislány, belenézett, grimaszolt, nyelvet öltött, vicsorgott. A nővére odaszólt neki.

– Hagyd már azt az unalmas tükröt! Csináljunk inkább nyuszifüles szelfit!

A tükör megsértődött.

– Szánalmas, undorító, hazug, unalmas? Akkor inkább elmegyek világgá!

El is indult, keresztül a városon. Egy nagy bakancs odébb rúgta, hogy nekivágódott a falnak, és kicsorbult a széle. Egy kóbor macska játszani akart vele, de a csorba él megvágta a mancsát, és a macska vérző lábbal elrohant. Estére már csupa sár és piszok volt az árva tükör, senki sem akarta befogadni. Az éjszakát egy gyárudvaron töltötte, törött üvegcserepek között. A szilánkok elmesélték, hogy a nap fényét magukba gyűjtve egy szénaboglyát is lánggra tudnak lobbantani. Az árva tükör szívesen maradt volna köztük, de az üvegszilánkok nem engedték.

– Te nem közénk tartozol!

A tükör újra nekiindult, de hamarosan rátapadt egy kiköpött rágógumi,

a buszmegállóban pedig az arcába dobtak egy csikket. Aztán jött egy utcaseprő, és majdnem a lapátjára söpörte.

– Mennyi szemét! – morogta ingerülten.

Az árva tükör megharagudott.

– Nem kellek senkinek? Szemét vagyok? Akkor inkább felgyújtom az egész világot!

Ki is ment az erdőbe, mert az gondolta, hogy a fákat könnyebb meggyújtani, mint a várost. De amint a tisztásra ért és megcsillant rajta a nap fénye, csőrébe kapta egy szarka, és felvitte egy fenyőfa tetejére.

– Engedj el! – kiabált a tükör. – Dolgom van!

– Szépen csillogsz – csörgött a szarka. – Dísznek kellesz a fészkemben!

Hiába tiltakozott az árva tükör, a szarka betuszkolta a fészekbe, három pénzérme, egy söröskupak és egy sárgaréz medál mellé. De a tükörnek nem volt maradása. Amint a szarka elrepült, kiugrott a fészekből. Szerencsére egy terebélyes bokorba esett, így megúsza néhány karcolással, de most már óvatosabban haladt tovább. Este kimerülten rogyott le egy mohos kőre a tóparton. Fáradt volt, de nem jött álom a szemére. A tavat bámulta megigézve, ahogy hatalmas tükrében ragyog a hold és a csillagos ég.

– De jó lenne, ha én is ilyen szép lehetnék – sóhajtotta.

Ahogy végignézett saját ragacsos felületén és kicsorbult oldalán, hirtelen arra vágyott, hogy tisztára mossa őt a víz, aztán lesüllyedhessen a tó mélyére, hogy az iszapba heveredve eggyé váljon a végtelen víztükörrel.

Belegázolt a vízbe, leöblítette magát, élvezte a hús cseppeket, felfrissült. Már nem volt kedve lesüllyedni a hínárok közé. Visszamászott a partra, leheveredett.

– Gyáva vagyok – suttogta, aztán álomba merült.

Hasára sütött a nap, mire felébredt. Feje fölött vidám kacagást hallott.

– Nézd, mama!

– Mit találtál, kicsim?

– Kincset! Már a domboldalról láttam, milyen szépen csillog!

Egy puha kéz felemelte az árva tükröt a magasba, és egy kislány ragyogó szeme nézett rá.

– Gyönyörű! – suttogta. – Ugye hazavihetem?

– Hát persze – mosolygott az anyukája.

Az árva tükör sosem látott még ilyen kedves mosolyt.

– Ő lesz az én titkos csodatükröm, aki mindent megmutat a világon – csacsogott a kislány, miközben óvatosan kendőbe csavarta és táskájába rejtette a tükört.

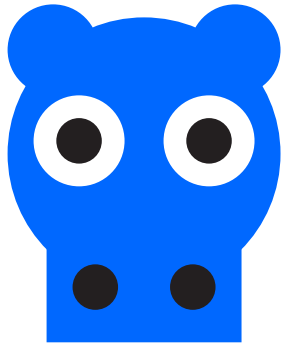
Az árva tükör orra bizseregni kezdett, két szeme viszkedett. Egészen átnedvesedett körülötte a kendő. Kényelmes és szendvicsillatú volt a táska, igazán jól érezte magát. Kirándulással telt a nap, de a kislány gyakran elővette, hogy megcsodálja és ráneveessen, aztán mindig visszabugyolálta és gondosan elrakta.

Az árva tükör már nem érezte mérgesnek, gyávának és sértettnek magát. Reménykedve várt.

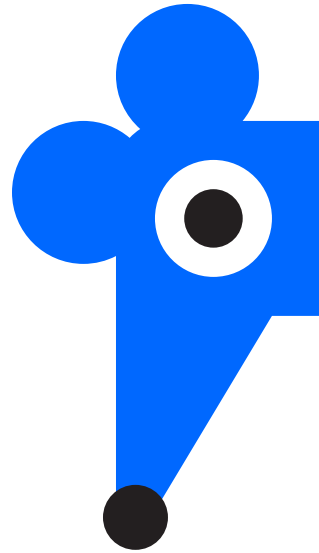
– Hamarosan hazaérünk – mondta neki a kislány, amikor utoljára elővette.

– Igen, haza! – mosolygott vissza rá a tükör, miközben egész testét melegség és nyugalom járta át.

7+

**LITTLE
LIT.**

Domnițele, oglinda și fermecătorul

de **Sinziana Popescu**

De mult de tot, în vremi uitate, pe când toate jivinele vorbeau limba oamenilor, nu doar cele năzdrăvane, pe când zmeii se aveau ca frații cu căpcăunii și nu-și puneau aurul mai presus de odrasle, iar solomonarii călăreau liberi pe balaurii lor între tărâmurii, trăia un împărat tare nesuferit. Nimeni nu mai știe cum îl chema, dar toți își amintesc că supușii îl porecliseră „Împăratul Obidă” și că avea patru fete.

Cea mare, ce se numea Draga, de parcă cuiva i-ar fi ars de glume când o botezase, nu-i era dragă, de fapt, nimănui. Nici mezinilor, căroră li se zicea pe șest Crăiasa, Năroada și Minciună, care o invidiau pentru virtuțile ei, căci Draga, deși nu era prea arătoasă, era deșteaptă și descurcăreață. Nici tatălui ei, care când o vedea simțea că s-ar privi pe sine în tinerețe, ori, mai degrabă, că și-ar vedea cusururile pe care-și închipuia că le avusese. Iar un om care nu se iubește pe sine, să știți și voi, n-are cum să-i iubească nici pe alții! Și, cu siguranță, Draga nu-i era dragă nici mamei, ce murise în chinurile facerii la nașterea celor trei mezine și care, cât trăise, îi fusese mai mult ciumă decât mumă. Deci nimeni n-o trata pe Draga, care era, de drept, moștenitoarea tronului, ca pe domniță.

Pentru unii, fata era invizibilă, pentru alții, una cu servitorimea, iar pentru rudele ei, un prilej de continuă batjocură. Mezinele însă, ce moșteniseră frumusețea rece a mamei, pe care împăratul o admirase atât în tinerețe, de-ai fi zis că fusese vrăjit de iele, nu alta, erau tratate cu respectul cuvenit unor

capete încoronate. Dintre toate, Crăiasa, oglinda vie a mamei lor, era cea mai admirată, deși era tare trufașă. Năroada aducea și ea nițel cu regina-mamă, dar era de o prostie fără margini, iar împăratul o iertase chiar și pe Minciună, deși ea s-ar putea zice că-i dăduse lovitura de grație prea-admiratei sale soațe odată cu venirea pe lume. Dar fata reușise să-i intre pe sub piele, căci era o lingușitoare neîntrecută, dintre cele ce nu-ți zic niciodată ce gândesc, ci doar ce vrei să auzi.

Ei, și într-una dintre acele zile, pe când domnițele culegeau liniștite plante de leac prin Pădurea Fiarelor, se întâmplă pocinogul. Crăiesei îi veni ideea să se aventureze până spre lazul Balaurilor, pentru că auzise ea că nămolul de la mal ți-ar face tenul strălucitor ca al zânelor. Celelalte se codiră, știind că tatăl lor le interzisese să calce pe acele meleguri blestemate, dar o urmară totuși cu inima strânsă. Apoi, nu dură mult, și lângă ele își făcură apariția un solomonar și balaurul acestuia, care le cerură socoteală.

De cum dădură cu ochii de vrăjitor, dar și de fiara lui cât palatul, neagră și cu șapte capete suflătoare de foc, fetele făcură stânga împrejur și o luară la goană spre casă. Zadarnică le fu însă truda, căci solomonarul Zăilă și balaurul Smoală le ieșiră iar înaintea în prea scurtă vreme. Mezinele îngenuncheară degrabă dinaintea lor și își cerură iertare, promițându-le aur pentru culcușul dihaniei. Minciună era cea care trăncănea întruna, cu vorba ei unsă cu miere, închipuindu-și că magii aceștia erau la fel de lesne de îmbrobodit ca tatăl ei. Dar se înșela amarnic!

Zăilă nici n-o băgă în seamă pe Draga, care părea o servitoare, dar le privi atent pe mezine și le văzu sufletele întunecate, mustind de trufie, prostie și minciună, așa că rânji. Păreau de neam și erau rele cât încape! Și, cum nici el nu era prea dus pe la biserică, se gândi ca înainte să le trosnească, să se joace puțin. Cam așa cum amețesc mâțele șoarecii pe care se pregătesc să-i înfulece.

Le zise că le va ierta că-i călcaseră moșia dacă îi vor demonstra că sunt tot atât de deștepte pe cât sunt de curajoase, ghicind o ghicitoare simplă, ce suna așa: În zadar te uiți la mine, căci te vezi numai pe tine! Răspunsul îl vor afla singure și i-l vor da prin Oglinda Adevărului, făurită în minele piticilor, cea

care zăcea, acoperită, în odaia tatălui lor, căci lui nu-i plăcuse nicicând să i se zică adevărul verde-n față. Și, la sfârșit, prefăcându-se generos, le lăsă răgaz o lună ca s-o dezlege, asigurându-le că vor rămâne în viață chiar dacă vor da greș.

Acestea fiind zise, magul își luă zborul călare pe balaurul lui, iar mezinele, cu părul vâlvoi și ochii plini de groază, alergară mai departe spre palat. Draga le urmă liniștită, căci ea știa deja răspunsul la ghicitoare, iar solomonarul, crezând-o slugă, n-o învrednicise nici măcar cu o privire, darămite cu vreo amenințare.

De la pățania cu pricina, despre care nu povestiseră nimănui, trecu o zi, trecură două, apoi douăzeci și două. Se apropia sorocul, dar mezinele tot nu aflaseră dezlegarea. Crăiasa se pregătea să-și ia tălpășița, singura soluție pe care o avea ea mereu pentru rezolvarea problemelor, Năroada era prea toantă ca să priceapă ce pericol le pândea, iar Minciună nu găsi altceva mai bun de făcut decât să arunce vina în cărca surorilor sale.

Când le văzu speriate, Draga le oferi ajutorul. Dar Crăiasa o privi de sus, Năroada o făcu toantă, deși, dacă prostia ar fi durut, ea ar fi fost cea care s-ar fi zvârcolit în chinuri, iar Minciună o acuză că vrea să le mintă, căci ea era mereu dornică să-i acuze pe alții de defectele ei. Astfel, din pricina trufiei, prostiei și vicleniei lor, fetele nu aflară răspunsul și, când veni vremea să se arate în fața oglinzii, o încurcară. Zăilă le lăsă viața, căci le promisese, dar nu le iertă, ci le prefăcu în jivine. Crăiasa deveni un șobolan, Năroada o oaie, iar Minciună o viperă.

Și, uite așa, ajungând animale fără pic de minte, vipera o mușcă pe oaie și, după ce se târî în urma șobolanului, când îl găsi prins într-o capcană, îl mușcă și pe el, chit că acesta era deja fără suflare. Apoi, când să iasă pe poarta palatului, un străjer îi trase o săgeată-n ceafă, ca nu cumva să-i muște și tovarășii ori pe copiii ce se jucau prin curte. Leșurile jvinelor fermecate dispărură de parcă n-ar fi fost, iar împăratul crăpă și el de ciudă la scurtă vreme, convins că fetele „cu care se chinuise atât de unul singur” îl părăsiseră.

Singura ce supraviețuise mâniei magului fu Draga. Ea știa că răspunsul la ghicitoare era „oglinda”, dar nimeni nu mai veni să i-l ceară, căci Zăilă era sigur că Împăratul Obidă n-avusese alți moștenitori. Deci fata nu se miră că magul nu veni și după ea. Dar mare îi fu mirarea când dregătorii din vechea gardă a palatului își amintiră că împăratul mai avusese totuși o fată și, mai mult pentru evitarea haosului politic ce-i păștea, îi oferiră tronul.

Domnia Împărătesei Draga fu una lungă și liniștită. Tot timpul cât a fost ea la cârmuire nu s-au purtat războaie, iar supușii ei au trăit în pace și bună înțelegere. Și toți o iubeau pe Draga, iar unii chiar se minunau de unde o fi răsărit domnița asta înțeleaptă și blândă, de care n-auziseră până atunci. Veselia a ținut ani întregi în acea împărăție, și mai ține și azi, căci oricine ajunge acolo e primit cu brațele deschise, se veselește, bea și mănâncă pe săturate, iar cine nu, doar privește și rabdă.

7+

The Princesses, The Mirror and The Charmer

By **Sinziana Popescu**

Traducere în limba engleză: **Corina Moțoc**

A long, long time ago, in forgotten times, when all the creatures, not just the magical ones spoke in the tongues of men; when the dragons and the ogres were as close as brothers and did not put their gold above their offspring; when wizards rode their dragons between realms, there lived an insufferable Emperor. No one knows his real name anymore, but everyone remembers that his subjects used to call him „Spite Emperor „ and that he had four daughters.

The eldest was called Darling, as if someone had been in the mood for jokes when she was baptized, as she was nobody's darling. Not even the younger sisters, secretly called Pompousy, Dimwitty and Falisity. They all envied Darling for her virtues, because she was clever and resilient, in spite of not being much to look at. Not even her father liked her very much. Whenever he looked at her, it felt like looking at himself in his younger days or like seeing all the flaws he ever imagined having. And you know that someone who can't love himself, can't possibly love others. And, for certain, Darling wasn't dear to her mother either. She had died giving birth to the younger sister and, when she was alive, had behaved more like an unkind stepmother towards her. So, no one treated Darling like the princess that she was, with the respect owed

to the heiress of the throne.

For some, the girl was invisible, for others, one of the servants, and for her relatives, an occasion of continuous contempt and mockery. Only the younger sisters were treated with the respect due to crowned heads. They had inherited the cold beauty of their mother, which the Emperor had admired so much in his youth, as if he had been bewitched by fairies. Among them, Pompousy, the spitting image of their mother, was the most admired, though she was very arrogant. Dimwitty also resembled the Queen Mother a bit, but she was ever so foolish. The Emperor had even forgiven Falsity, though one could say she was the one responsible for the tragic fate of the Queen who had died giving birth to her. But the girl had managed to get under the Emperor's skin, because she excelled in flattery. She was the kind that never says what they think, only what one wants to hear.

Well, on one of those days when the young princesses were gathering healing herbs in the Forest of Beasts, something happened. Pompousy had the idea to venture to the Dragon Lake, because she had heard that the mud on the shore would make one's skin look as bright and clear as fairies'. The others hesitated, knowing that their father had forbidden them even getting close to those cursed lands, but they still followed her with uneasiness. Then, it did not take long before a wizard and his dragon appeared and demanded an explanation.

When they saw the wizard and his beast, as big as their palace, black and with seven fire-spitting heads, the girls turned on their heels and started running back home. But their efforts were futile, for the wizard Zaila and the dragon Pitch quickly caught up with them. The ladies knelt down before them and begged for forgiveness, promising them gold for the dragon's den. Falsity was yakking on, trying to sweet-talk their way out of it, imagining that they were as easy to deceive as her father. But she was awfully wrong! Zaila did not even notice Darling, who looked like a servant, but he carefully examined the younger sisters and saw their dark souls, screaming with arrogance, stupidity and lying, and he grinned. They seemed to be high-born, but they

were as bad as they could get.

As he was unpredictable and unconventional, he thought he could play with them a little before finishing them off. Sort of like a cat plays with a mouse before eating it up. He told them that he would forgive them for trespassing if they would show him that they were as smart as they were brave. They needed to give him the answer to a simple little riddle, which sounded like that: "It's in vain you look at me, for you only see yourself!" They needed to find the answer by themselves and say it in front of the Mirror of Truth. The Mirror was made in the mines of the dwarves was gathering dust in the room of their father, because he had never liked to be told the truth to his face. And in the end, pretending to be generous, the wizard gave them a month to come up with an answer, assuring them that they would be left alive even if they failed.

That being said, the wizard flew away on his dragon, and the young princesses, with hair ruffled and horror in their eyes, rushed back to the palace. Darling was quietly following them, for she already knew the answer to the riddle, and the wizard, believing her to be a servant, had not even gave her a look, let alone threaten her.

After the incident, about which they told no one, a day passed, then two, then twenty-two. The deadline was fast approaching, but the girls still had no answer to the riddle. Pompousy was preparing to leave town, her preferred solution for any problem she faced, Dimwitty was too thick to figure out the grave danger they were facing, and Falsity kept on blaming her sisters.

When she saw how scared they were, Darling offered to help. But Pompousy just looked down on her, Dimwitty called her stupid, even though, if stupidity had hurt, she would have been the one in pain, and Falsity accused her of lying, eager as always to blame others of her own flaws. Thus, because of their arrogance, stupidity and deception, the girls did not find the answer and, when the time came to present themselves in front of the mirror, they were in big trouble. Zaila gave them their life, because he had promised. But he did not forgive them and turned them into beasts. Pompousy became a rat, Dimwitty a sheep, and Falsity a viper.

And, just like that, becoming mindless animals, the viper bit the sheep and, after pursuing the rat, bit it too, after finding him in a rattrap, even though it was already out of breath. Then, when trying to make its way out through the palace gates, a guardsman shot an arrow at it, in order to prevent his comrades or the children playing in the yard from being bitten. Their corpses disappeared as if they had never existed, and the Emperor died shortly after that, convinced that the girls „he had brought up all on his own” had left him.

The only one who survived the wrath of the wizard was Darling. She knew that the answer to the riddle was „the Mirror”, but no one came to ask for it, because Zaila was sure that Emperor Spite had no other heirs. So, the girl was not surprised that the wizard did not come after her. But it was a great surprise when the old palace officials remembered that the Emperor had one more girl and, moreover, in order to avoid the political chaos upon them, offered her the throne.

The reign of Empress Darling was a long and peaceful one. As long as she was at the helm, no wars were fought, and her subjects lived in peace and good understanding. And they all loved Darling, and some even wondered where this wise and gentle young Queen, whom they had never heard of before, had had come from. The joy in the kingdom lasted for years, and it still lasts today, because everyone who comes there is welcome, they enjoy themselves, drink and eat their fill, and those who don't, just look and refrain.